

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De bende van « de Ratten »

Nr 2110

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van « de Ratten »

HOOFDSTUK I.

VERDACHTE BESCHERMING

Men kan gerust zeggen dat er in Los Angeles geen vlieg in een pot marmelade kan verdrinken, of vijf minuten later weet de hele filmende gemeente het, tenminste als de marmelade stond op de ontbijt tafel van een filmster.

Het was dus zeer nauwkeurig bekend, al weken van tevoren, waar de romanschrijfster Vicky Baum, de destijds nog jonge vrouw, die zich binnen weinige jaren een wereldreputatie heeft opgebouwd, haar intrek zou nemen, als zij te Los Angeles zou gaan wonen, om

in Hollywood aanwezig te kunnen zijn, tijdens de verfilming van haar boek, dat een grote opgang heeft gemaakt en thans nog tot de bestsellers behoort: Mensen in het Hotel.

Het hotel, dat zij met haar tegenwoordigheid zou vereren, droeg de naam van: «Roosevelt Hotel». Het was splinternieuw, het had veertig verdiepingen, zodanig het feitelijk maar een hutje was in vergelijking met vele andere hotels in grote Amerikaanse steden, maar het was duur, luxueus, zoals het met een

zeer lelijk woord wordt gezegd, en het bood alle comfort, die een verwend reiziger maar kan verlangen.

Zoals gezegd, het uur van haar komst was nauwkeurig bekend, en zo werd zij dan al dadelijk verrast met de mededeling, die zij al of niet aangenaam mocht vinden, dat er een zestigtal journalisten op haar zat te wachten, waaronder niet minder dan vijf en dertig van vaktijdschriften, dus in dit geval filmbladen.

Bijna de helft van die heren was tevens fotograaf, en daarenboven waren er nog vijftien fotografen, die niets anders waren.

— Vreselijk! zei de beroemde schrijfster met een verschrikten blik in de richting van een deur, die half openstond en waarachter zij een menigte heren en driepoten meende te onderscheiden.

— Is het onvermijdelijk, dat ik de heren dadelijk ontvang?

De vraag was gericht tot de gérant.

— U zult er toch niets op tegen hebben, Miss Baum, die heren nu te woord te staan? Het is toch de gewoonte om gasten van uw standing te interviewen!

— O ja, ik heb er in New York ook al van gelust, maar meer dan zes van die heren heb ik toch nooit bij elkaar gezien, zei Vicky Baum zuchtend. In 's hemelsnaam dan maar. Ik ben moe, maar hoe eerder het achter de rug is, hoe prettiger ik het zal vinden. Maar ik hoop toch, dat ik mij eerst wat zal kunnen oprispen na die lange reis? Ik zie er uit...

— Bevallig, als een bedauwde roos, voltooide de gerant de zin met sombere ernst en op een toon, alsof hij een circulaire van zijn hotel besprak.

Vicky Baum lachte maar eens. Ze kende deze beroepstermen van de Amerikaanse gérants wel. Ze stapte haastig op de lift toe, en achter haar aan liep een aapachtig jongmens van een jaar of veertien, zwart als roet, maar in een vuurrood pakje met ontelbare koperen knopen gestoken, en die twee tassen van haar droeg.

Zij had haar kamers reeds van te voren besproken, en alles was voor de beroemde schrijfster in orde gemaakt.

Er verliep nauwelijks een kwartier, en toen zag men haar met de lift van de zeventiende verdieping naar de begane grond dalen, in een eenvoudig, maar zeer bevallig costuum, dat haar gestalte op het voordeligst deed uitkomen.

Ze was blootshoofs en had alleen maar een handtasje bij zich.

— De sleutel kan ik zeker wel houden, dadelijk na het interview neem ik een bad, zei zij, zich tot de gérant wendend. Ik zal nu de leeuwenkooi maar binnengaan.

Vicky Baum greep moedig de knop van de deur, waarachter de schare persmannen gezeten was, opende de deur, en riep op zijn Amerikaans gul:

— Hallo, boys daar ben ik! Maak het kort en doe het pijnloos.

Met onderdrukte zucht nam zij plaats, en toen begon de marteling, die men interview is gaan noemen, en waarvan het pijnlijke, gelijkelijk verdeeld wordt onder de ondervragers en de gevraagde.

Een interview, voor de eerste maal ondergaan, is niet zo heel erg, het is de herhaling, die het tot een kwelling maakt.

Vicky Baum trachtte haar gedachten zo goed mogelijk bij het onderwerp te houden, vertelde van haar indrukken, van haar reis, van de wolkenkrabbers, van het Vrijheidsbeeld, de Amerikaanse keuken, de Amerikaanse vrouw, de huizen in Los Angeles, en tenslotte van haar werk, maar dat kwam het allerlaatste.

En terwijl ze haar antwoorden opdreunde, nu en dan op de klok kijkend, groepeerden de fotografen zich om haar heen, de magnesiumlampen flitsten, de sluiters klikten, de zwengels draaiden, en de zachte, zwarte potloden gleden geruisloos over het ruige tekenpapier.

Het duurde omstreeks een half uur en toen scheen iedereen tevreden te zijn. Er begon tenminste plotseling een soort van exodus, een algemene vlucht,

en geen van de heren scheen het dringend noodzakelijk te maken, afzonderlijk afscheid te nemen van de beroemdheid, die zij zoeven als een citroen hadden uitgeknepen, want het was reeds laat, en het was er iedereen om te doen, zo spoedig mogelijk met zijn verzamelde copie, zijn foto's en zijn tekeningen, naar het redactie-bureau te snellen, zo als een ijverig bijtje, met honing geladen, naar de korf terugvliegt.

Men knikte haar eenvoudig toe als een oude bekende, snelde haar voorbij, drukte zich de hoed op het hoofd en was al buiten.

De filmers zeulden hun zware toestellen vestibulewaarts, de dames maakten nog vlug even een aantekening over het modieuze costuumpje, dat de beroemde gaste droeg, iemand vroeg nog of zij zelf zou meespelen in een film, wat zij lachend ontkende, en toen was de grote ontvangkamer plotseling geheel leeg op een enkele bezoeker na, die was blijven zitten, een man met een goede kleermaker, maar met een niet bijzonder gunstig gelaat, bleek, met een sluwe uitdrukking in de ogen, een laag smal voorhoofd en een sterk gehavend gebit, dat met behulp van veel goud weer enigszins bruikbaar was gemaakt.

De man zat daar heel kalm op zijn stoel en rookte een sigaret, terwijl Vicky Baum wachtte met een verstarde beleefdheidsglimlach om haar lippen, totdat ook hij zou heengaan. Maar toen hij daartoe volstrekt geen aanstalten maakte, zei zij, enigszins ongeduldig:

— Waarop wacht u nog, mijnheer? Ik heb alles gezegd wat ik te zeggen had. Hoogstaangename indrukken van Amerika. Vrijheidsbeeld: wonderfull; de hotels: enormous; de Amerikanen: awfully nice; de Amerikaanse vrouw: splendid! Ja, wat wilt u, dat ik nou eigenlijk nog meer zeg. Hadt het dan toch opgeschreven, mijn waarde heer!

— Ik heb er niet eens naar geluisterd! zei de man schouderophalend. Dacht u dat dat geleuter me iets kon schelen?

— Maar mijn hemel, wat doet u dan eigenlijk hier? Bent u dan geen journalist?

— Ik hoor niet bij dat zoodje, gelukkig! Ik heb wel wat anders te doen. Maar ik zag ze hier nu eenmaal allen bij mekaar zitten en toen ben ik er maar bij gegaan. Zoudt u de eerste de beste bezoeker hier hebben ontvangen?

— Zeer zeker niet! antwoordde de schrijfster. Men heeft mij trouwens gewaarschuwd, dat ik hier een beetje voorzichtig moet zijn met het aanknopen van connecties, ziet u. En mag ik nu eindelijk eens weten...

— Met die waarschuwing had men het aan het rechte eind, ging de man onverstoord voort. Het is hier een gevaarlijke stad, Miss Baum. Vrienden of kennissen hebt u hier niet?

— Nog niet!

— Dat kleine woordje dat u er bijvoegt, getuigt van ijdelheid, Miss Baum, als u mij de opmerking ten goede houdt. Vrienden en kennissen in Hollywood, dat is meestal niet het ware soort. Men heeft mij gezegd dat u rijk bent, en hier zo goed als alleen staat. U houdt van mooie dingen en sieraden. U moet oppassen, dat het u niet vergaat als dat dwaze, kleine ding Lillian Harvey, die hier met haar prachtige diamanten te koop ging lopen, en toen van de politie de raad kreeg, het moois maar gauw weer op te bergen.

Vicky Baum had in de grootste verbazing toegeluisterd en vroeg nu, met haar sterke, goed gevormde handen op de tafel leunend:

— Waar wilt u eigenlijk heen, mijnheer? Wat is de bedoeling van die opmerking?

— Dat zult u aanstonds te horen krijgen. Een jonge en mooie vrouw, die rijk is en die hier als vreemdelinge komt, die heeft bescherming nodig. Welnu, namens mijn vrienden kom ik u die bescherming aanbieden.

— Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer, ik waardeer uw bedoelingen ten zeerste, maar ik zal van dat aanbod geen gebruik maken.

— Misschien heb ik me niet helemaal duidelijk uitgedrukt, ging de bezoeker op ijskoude toon voort. Ziet u, mijn vrienden en ik zijn geen philantropen. Wij bieden gaarne onze hulp aan en onze bescherming, maar niet gratis. Wij plaatsen ons op het standpunt: voor wat, hoort wat!

Vicky Baum was een tintje bleker geworden, maar toch kon ze nog volmaakt kalm zeggen:

— Misschien komt het omdat ik nog niet Amerikaans genoeg denk. Maar ik geloof niet, dat ik u volmaakt begrijp. Wilt u nog iets duidelijker zijn, mijnheer?

— Met genoeg! Het zou ons niets verwonderen als een vrouw in uw omstandigheden in groot gevaar zou kunnen gaan verkeren. Zij kan worden bestolen, zij kan worden ontvoerd om een losprijs voor haar te vragen, en het ergste geval kan zij zelfs worden vermoord. Het is hier een gevaarlijke stad, Miss Baum. Welnu, onze vrienden zijn daar, om zulk een vrouw te beschermen. En ik acht het billijk, dat zij daarvoor een behoorlijke schadeloosstelling geeft, want ook die vrienden stellen hun leven in de waagschaal.

— En, als de bevoordeelde het eens in zijn hoofd mocht krijgen voor die betaalde hulp te bedanken?

De man kwam langzaam van zijn stoel overeind, waarbij het bleek, dat hij zeer lang en mager was, en zei met een glimlach, schrikwekkender dan een bedreiging kon zijn:

— Zij, die de toestanden hier goed kennen, Miss Baum, slaan de aldus aangeboden hulp nooit af, maar aanvaardden ze met graagte en betalen er goed voor.

— En als ze het desniettemin niet doen?

— Dan moeten zij de gevolgen natuurlijk zelf dragen! zei de man, zijn hoed ter hand nemend. Dan kunnen er zeer ernstige dingen met hen gebeuren. Dan kon wellicht een verdwaalde kogel...

— Uit de pistool van de afgewezen helper, bijvoorbeeld? vroeg Vicky Baum scherp.

— Dat zeg ik niet!

— En dat is ook heel voorzichtig van u, mijnheer! barstte de jonge vrouw uit. Want nu kan ik u niet eens aanklagen wegens afpersing. Gelukkig echter kan ik u wel weg zenden!

— Men zendt ons maar zelden weg, Miss Baum, zei de bezoeker met sombere nadruk. Of, wie ons wegzendt, kan dat slechts één keer doen! Ik zou me nog maar eens bedenken. Gij kunt schrijven of een boodschap sturen aan Joe Mackart, Seaside Road. Maar haast u wat, wij wachten nooit graag.

En met die woorden ging de man heen en liet Vicky Baum alleen in het grote vertrek. Zij viel op een stoel neer en mompelde ontdaan:

— Er schijnen nog andere mensen in het hotel te zijn dan die ik beschreef, maar gelukkig alleen in Amerika!

HOOFDSTUK II.

OOK RAFFLES HELPT

Nog in de loop van dezelfde namiddag verliet een grote troep figuranten na gedane arbeid het terrein van Paramount, met afgunstige blikken nagekeken door de honderden, die diezelfde

dag voor de hekken hadden moeten blijven staan, welke het heiligdom aan alle kanten omgaven.

Onder die figuranten bevond zich een man, die bijna een half hoofd boven de

anderen uitstak, zwaar geschouderd en met een borst als een aambeeld.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, maar maakte in het geheel niet de indruk dier hongerigen, die dag in dag uit voor de filmgebouwen staan te wachten op werk.

Zonder zich met de anderen te bemoeien, ging hij door het hoge hek, kwam op het reusachtige voorplein en vond na enig wachten een tram, die hem naar Los Angeles bracht.

Hij reed bijna de gehele stad door, langs de geweldige, indrukwekkende wolkenkrabbers, de op monsterachtige, vierkante torens gelijkende hotels en de dure huizen, op witte paleizen gelijkend, der grote filmmagnaten.

Hij stapte pas uit de tram toen hij niet verder kon rijden en ging te voet verder, langs een bijna nieuwe weg, die zeewaarts voerde.

In de richting van de prachtige baai, breidt de stad zich aanzienlijk uit en de rijken hebben daar hun landhuizen neergezet, maar men vindt er ook tal van eenvormige bungalows, vrij eenvoudig, maar volmaakt beantwoordend aan het doel, die per week en per maand verhuurd worden.

Het was naar een van deze landhuizen, dat onze zwaargebouwde vriend zijn schreden richtte.

Het was een van de nieuwste en geheel afgezonderd gelegen huizen aan een zijweg, die nog maar juist even met een auto te berijden viel, als het tenminste eensterke wagen met voortreffelijke veren was.

Men was hier nauwelijks een kwartier gaans van de kust, welke hier een diepe insnijding had, en voor de ramen van de eerste en de enige verdieping staande, kon men de zee zien.

Hier genoot men een heerlijk uitzicht over de Grote Oceaan. Ter linkerzijde ontwaarde het oog, ook zonder kijker, de huizen van San Pedro en Long Beach, de beroemde badplaatsen.

De reus duwde de met vliegengaas bespannen voorste deur open, die in geen enkel huis in die omstreken ontbreekt, kwam in de kleine voorhal, nog

riekend naar verse verf en talk, opende nogmaals een deur, en zei tot de man, die daar voor een eenvoudige schrijftafel gezeten was:

— Present, Mylord!

De man achter de tafel hief het hoofd op, vestigde zijn grote, grijze, doordringende ogen een ogenblik op de binnentredende en zei toen:

— Deze dag is niet zo zonder enig voorval voorbijgegaan, als de vorige, James!

De reus trok een verbluft gezicht en vroeg:

— Neemt u mij niet kwalijk, Mylord, maar hoe kunt u dat weten?

— Dat is aan de uitdrukking van je gezicht en aan de klank van je stem te horen, James! zei de ander glimlachend. Gelukkig heb jij nog niet geleerd een masker voor te doen. Wil ik jou een ander gezicht geven, dan moet ik je ook zorgvuldig beschilderen. Nu, wat is er gebeurd?

— Ik weet eigenlijk niet eens of het wel de moeite waard is om over te vertellen, Mylord!

John Raffles, de Grote Avonturier, nam zijn trouwe chauffeur, James Henderson nog eens aandachtig op en zei langzaam:

— Het is van belang, James! Vertel het dus maar!

— Dan zal ik kort zijn, om u te dienen. U weet natuurlijk, dat die bekende schrijfster, Bicky Vaum is haar naam die die mooie boeken gemaakt heeft, op het ogenblik hier in Los Angeles woont.

— Haar naam is Baum, James, Vicky Baum! verbeterde Raffles glimlachend, en ik weet, dat zij dezer dagen haar intrek heeft genomen in het Roosevelt Hotel.

— Nu, vandaag, in de pauze van een repetitie en toen ik een beetje liep te spionneren overal, vertelde zij lachend aan een man met een vierkant gemillimeterd hoofd, wijduitstaande oren en een kokker van een neus...

— Von Stroheim! lichte Raffles hem onmiddellijk in. De befaamde Oostenrijkse regisseur.

— Een Oostenrijker? Hij sprak anders Engels.

— Dat doen bijna alle filmmensen hier. Zij spreken de taal, waarvan het gebruik het meeste voordeel oplevert. Nu, wat vertelde Mevrouw Vicky Baum aan Von Stroheim, die jij daar zo wreed-aardig, maar raak, beschreven hebt?

— Ze had bezoek gehad van een man, toen ze nog nauwelijks een half uur in haar hotel was, en hij had haar bescherming aangeboden tegen een hoog bedrag. Maar als ze die bescherming niet wilde betalen, dan zou ze nog wel nader van hem horen en dan kon hij niet instaan voor haar veiligheid!

— En je zegt, dat ze dat lachende vertelde? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Als ik het zeggen mag: op de manier van een boer, die kiespijn heeft!

— Het is dan ook een zeer ernstige zaak, James, en allesbehalve lachwekkend, en het is goed, dat je het mij verteld hebt. Maar de onbeschaamdheid van de bandieten hier, gaat toch werkelijk nog heel wat verder dan wij, Europeanen, ons zelfs in onze stoutste dromen durven voorstellen! Werd er een naam genoemd?

— Ja, Joe Mackart, dat moet de naam geweest zijn van die kerel!

Raffles dacht een ogenblik ingespannen na en merkte toen op:

— Ik geloof, dat ik zijn identiteit wel te boek kan stellen voor een 35 jaar, achtereenvolgens bankbeambte, boekmaker, treinconducteur, hofmeester op een schip en dranksmokkelaar. Het is vreemd, dat men daar meestal mee eindigt en maar heel zelden begint. Dus nu heeft ook hij de huig naar de wind gehangen, nu het smokkelen niet meer zoveel oplevert en het walgelijke beroep van afperser gekozen. Nu, wij zullen er een stokje voor steken. Je komt juist op tijd, Charles!

Deze woorden golden een nog jonge man met blauwe ogen en blond haar, niet groot, maar krachtig en lenig gebouwd, die waarschijnlijk zoeven van een wandelrit was thuisgekomen, want hij droeg breeches en sporen en had zijn karwats en geruit viltheedje nog

in de hand.

Raffles deelde in enkele woorden op zijn heldere, alle franje vermijdende betoogtrant, aan zijn vriend Charles Brand mede, wat er geschied was.

Brand luisterde met een tamelijk duister gelaat toe en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat wil zeker zeggen, dat we hier voorlopig niet weggaan?

— Daar kun je met stelligheid op rekenen! Zeker ga ik niet weg, vóór ik hier een duchtige opruiming heb helpen houden onder het ontuig, dat hier een gehele maatschappij vergiftigt, en arme, ongeruste moeders dwingt, detectives aan te stellen om hun kinderen te bewaken, die de beroemde filmsterren noodzaakt hun huis in een fort te veranderen, en des avonds liever niet alleen op straat te gaan. Voorlopig heb ik er nog niet genoeg van en in de grond van je hart jij evenmin.

— Maar we hebben ons leven al enige malen in de waagschaal gesteld!

— Wat zou dat? Wij hebben het gedaan voor een goede zaak! Ten overvloede, het heeft ons toch ook geen windeieren gelegd! Je zult toch zeker niet willen zeggen, dat je er berouw van hebt Loretta Young te hebben bijgestaan en haar uit de klauwen te hebben gered van de bandieten?

— Neen, daarvan heb ik geen berouw, maar daartoe had het niet speciaal een beroemde filmster behoeven te zijn! Maar men kan alles overdrijven. Dat avontuurtje had ons bijna ons hachje gekost.

— Je weet welk een hekel ik heb aan het woordje «bijna», Charles. Het baart altijd onvruchtbare klachten, die dus doelloos zijn. Wij zijn nu hier een paar weken, ons doel was, mee te helpen om de Augias-stal te reinigen en mij dunkt, dat wij daarin niet al te slecht geslaagd zijn. Wij kennen reeds enige geheimen van de schurken; wij hebben hier in dit eenvoudige huis, waar wij als toeristen leven, reeds een heel arsenaal van vermommingen, de plek is niet ongunstig gelegen, en wij gevoelen alle lust om voort te gaan op deze weg.

— Gevoel jij er zo bijzonder veel lust toe, James? zo wendde Brand zich tot de reus, die bij de deur was blijven staan.

— Het heerlijkste werk wat er bestaat, mijnheer Brand, antwoordde Henderson, met een wrede klank in zijn stem.

— Je ziet dat ik niet alleen sta in mijn mening, Charles. James, over een kwartier de auto! Ik ga naar Vicky Baum.

— Om wat te doen?

— Om haar onze hulp aan te bieden!

En met deze woorden stond Raffles op en was het vertrek al uit, vóór Brand nog iets had kunnen zeggen.

Toen hij een kwartier later weer uit zijn slaapkamer terugkwam, zou zelfs Brand moeite hebben gehad in deze deftige, oude heer, die eruit zag als een voormalig senator, de stoutmoedige avonturier te herkennen, die bij wijze van sport met zijn vliegtuig over de Oceaan was komen vliegen, en dat louter op een krantenbericht van nog geen dertig regels, dat betrekking had op de brutale ontvoeringen in deze gezegende streek van Californië, een aards paradijs, ongeëvenaard, en waar men louter goede, edelmoedige mensen zou hebben verwacht.

Toen Raffles naar buiten trad stond de auto al klaar. Brand, die zich verkleed had, stond bij het lage hek.

— Neem je me niet mee, Edward? vroeg hij op zachte, verwijtende toon.

— Ik ben blij, dat je dat vraagt, Charles. Maar werkelijk, mijn waarde, ik heb je bij dit bezoek niet nodig. Binnen drie kwartier zal ik gemakkelijk terug zijn.

En daar hobbelde reeds de auto over de diepe wagensporen in de nog ongeplaveide zijweg, bereikte de hoofdweg, kreeg vaart, en was even later uit het oog verdwenen.

Raffles bereikte vrij spoedig Los Angeles, een stad, die op een wonderbaarlijke wijze, als het ware uit de grond is geschoten, en die dertig jaren geleden slechts bestond in de vorm van een armzalig vissersplaatsje. Hij vond al

heel gemakkelijk het Roosevelt Hotel, waarvan de naam met reusachtige letters boven op het platte dak stond.

Hij parkeerde zijn wagen op de daartoe aangewezen parkeerplaats, ging het hotel binnen en vroeg naar de bekende schrijfster.

Hij kreeg ten antwoord, dat Mrs Vicky Baum er wel was, maar niet gestoord wilde worden. Zij werkte.

Raffles hield aan en zei, dat hij voor een zeer gewichtige zaak kwam. Het baatte hem niet; hij kreeg hetzelfde antwoord.

Toen ging hij de conversatiezaal binnen, nam een vel schrijfpapier van het hotel, en schreef daarop met een hand, die door langdurige oefening een geheel ander karakter had verkregen dan zijn eigen handschrift:

«Ik raad u in uw eigen belang aan, Mrs. Baum, mij tien minuten te woord te staan. U hebt het aanbod van Mackart afgeslagen en u daardoor zeer machtige vijanden gemaakt. Ik echter wil en kan u helpen. J.R.»

Hij vouwde deze brief dicht, deed hem in de enveloppe, sloot deze met grote zorgvuldigheid, adresseerde ze, wenkte een knopenjongen bij zich, en stuurde die met de brief weg.

Vijf minuten later was de jongen terug met zijn eigen opengescheurde enveloppe, waarop de bekende schrijfster met haar grote, regelmatige mannenhand geschreven had:

«Als u mij niet onmiddellijk met rust laat, zal ik verzoeken, de hoteldetective op u af te sturen».

Raffles glimlachte maar eens, stak de enveloppe bij zich, om ze bij zijn verzameling te voegen, stapte kalm op de lift toe, drukte de negerjongen, die de lift bediende, een geldstukje in de hand en vroeg onder het naar boven gaan, naar de kamer van Mrs. Vicky Baum.

En het nikkertje, van niets wetend, noemde hem het nummer en de étage onmiddellijk.

— Slaapkamer met badkamer en salon. Men behoeft niet te vragen of

onze schrijfster succes heeft, mompelde Raffles voor zich heen. Laat eens zien, dit moet haar deur zijn.

Hij klopte aan en een ongeduldige stem daarbinnen, zei:

— Ik wil niet gestoord worden! Wil men mij dan bepaald dwingen om een ander hotel op te zoeken?

— Ik ben de hoteldetective, Mrs. Baum!

Er werd een stoel verschoven, het geluid van teruggeschoven grendels, de deur ging open en Vicky Baum vertoonde zich als een toornige godin, die door een nietig aardwurm in haar overpeinzingen gestoord wordt. Maar haar ogen schoten vlammen, toen zij zag, dat het de detective niet eens was.

Voor zij echter de deur had kunnen dichtwerpen, was Raffles al binnen, zeer bedaard zeggende:

— Merkwaardig, hoe die eenvoudige truc steeds opgaat! Niet ten onrechte zei de wijsgeer: «Eenvoud is het kenmerk van het ware!» Ja, zo had ik mij u zo ongeveer voorgesteld. Zonder bepaald schoon te zijn, is het gelaat in de hoogste mate belangwekkend! Ik merk, dat u heel weinig kunstmiddelen gebruikt en toch welk een glans in die ogen, en welk een fraai besneden mond! Is u er boos om, dat ik dit alles zeg?

— Al zou ik nog zo boos zijn, ik zou het niet kunnen zeggen, mijnheer. U ziet mij met stomheid geslagen over zoveel brutaliteit!

— Des te beter! Bij een vrouw komt zo iets weinig voor, en ik haast mij er misbruik van te maken! Kunt u met vuurwapens omgaan?

— Neen, en daar heb ik nu berouw van! zei Vicky Baum veelbetekenend. Ik hoef u natuurlijk niet te vragen of u de man bent, die het briefje schreef?

— Ik bewonder uw doorzicht. Ja, ik ben die man. U wilde mij niet ontvangen en ik moest daarom dit middel wel toepassen.

— Waarom? Waarom bent u niet eenvoudig heengegaan?

— Omdat ik dan mijn doel zou hebben misgelopen u te waarschuwen tegen uw vijanden!

— Ik kan mijzelf heel goed beschermen, mijnheer!

— Die overtuiging zou u helpen in Londen, Parijs, Brussel, misschien, ofschoon het in die steden op dit ogenblik ook al niet een Hof van Eden is, maar hier gaat ze niet op, gelooft u mij!

— En de politie dan? Waarvoor dient die hier dan?

Raffles keek de schrijfster een ogenblik bestraffend aan, en antwoordde toen, hoofdschuddend:

— U bent hiergekomen om een boek over Amerika te schrijven en u vraagt waartoe de politie hier dient? Wel, zij dient om proces-verbaal tegen u op te maken, als u te hard in uw auto rijdt of links houdt en dat is ongeveer alles. U haalt spottend en minachtend uw schouders op, omdat u denkt dat ik overdrijf. Wacht maar!

— Mijnheer, wat ik u bidden mag, laten wij kort zijn! U komt mij hier een hulp aanbieden, die ik volstrekt niet nodig denk te hebben en natuurlijk niet gratis!

— U vergist u, Mrs. Baum, hoe zonderling dit ook mag klinken. Ziet u, ik heb een soort tarief! Het is een feit, dat ik mijn diensten, ook de ongevraagde, wel eens verkoop. Maar artsen behandelen ik gratis, juist als sommige tandartsen. Ik weet niet waaraan het ligt, ik weet ook niet of het u aangenaam is of ik u dat zeg, maar u bent mij sympathiek.

— Zeer vereerd, mijnheer! Dus u wilt mij gratis beschermen tegen ja, tegen wat eigenlijk?

— Tegen een paar revolverkogels, bijvoorbeeld!

— Meent u dat nou in volle ernst?

— In volle ernst, Mrs. Baum! Het is wel duidelijk te zien, dat u een nieuwelinge bent. En u hebt zeker ook altijd gedacht, dat de kranten, om stof verlegen, sterk overdreven! Ik ontken niet, dat ze dat dikwijls doen, maar hoofdzakelijk op politiek gebied. Wat de bandieten hier niet durven, daarvan kunt u zich eenvoudig geen voorstelling maken! Moet ik u dan nog wijzen op het

voorbeeld van die ongelukkige Lindbergh? Is het u dan onbekend, dat een millionair van naam nog pas onlangs honderdvijftig duizend dollar heeft moeten betalen voor het behoud van zijn leven? Niets is hier onmogelijk of ondenkbaar, onthoudt dat!

Voor het eerst verbleekte de bekende schrijfster een weinig en haar levendige, blauwgrijze ogen kregen een angstige uitdrukking.

Na enige ogenblikken vroeg zij:

— Wie en wat bent u, mijnheer?

— Ik ben de man, die Clara Bow en Loretta Young uit de handen der bandieten gered heeft.

Van bleek werd Vicky Baum vuurrood en zij stamelde:

— John Raffles? Maar, dat is waanzin! Een verdichtsel, een romanfiguur! U wilt mij toch niet wijsmaken, dat hij toch in werkelijkheid bestaat?

— Hij zit voor u, Mrs. Baum, in vlees en bloed. En hoezeer hij bestaat kunt u onderzoeken in de archieven der Londense politie! U ziet mij nu reeds met heel andere ogen aan. Mijn ijdelheid is gestreeld, want ik bemerk, dat ik uw belangstelling heb weten te wekken. U denkt, dat ik een kostelijke figuur voor een boek van u zou zijn, maar zover zijn we nog lang niet, Mrs. Baum. Wel echter...

Raffles viel zichzelf plotseling in de rede.

Met een katachtige snelheid, die voor een oude heer van zijn uiterlijk verrassend genoeg was, veerde hij van zijn stoel op, was in twee sprongen bij de deur en rukte ze open.

Hij keek links en rechts de gang in, deed een paar stappen naar buiten, kwam langzaam terug en zei zacht, nog op de drempel staande:

— Doet u die tussendeur eens open en kijk goed of er iemand in uw slaapkamer was. U bent toch niet bang?

Vicky Baum was wel degelijk een beetje bang, maar ze zou het voor geen geld hebben willen tonen.

Ook zij liep dus op de punten van haar voeten naar de tussendeur en opende ze vlug.

De slaapkamer was zeer overzichtelijk, het bed bevond zich laag bij de grond, zodat zelfs de magerste man er geen plaats onder had kunnen vinden, en er was wel een ijzeren balkon, maar de gordijnen waren allen ver teruggeschoven.

Raffles had de blik weer in de gang gericht, maar toen hij zag, dat de schrijfster langzaam en ontkennend het hoofd schudde, kwam hij weer binnen, sloot de deur, ging zelf naar de tussendeur toe, liep haar voorbij, en ging de deur naar de badkamer openen.

En dat alles zo zacht en vlug, dat Vicky Baum alle reden had overtuigd te zijn, dat die man zoeven de waarheid had gezegd, dat hij werkelijk de befaamde Raffles was.

De badkamer was vrij groot, maar geen muis had er zich ongezien kunnen verbergen. Raffles kwam terug en zijn scherpe ogen eensklaps donker en hard geworden, gingen overal rond, tot zij tenslotte gevestigd bleven op het balconraam van de kleine salon. Hij ging er op toe, betastte achtereen de lichtkleurige gordijnen, hief een voorwerp aan een koord op, en vroeg lakoniek:

— Weet u wat dat is?

— Ja zeker, het gordijnkoord met de houten knop!

— Daarop lijkt het ook sprekend, maar het is een microfoon! Het is jammer, Mrs. Baum, maar een groot gedeelte van ons gesprek is afgeluisterd.

HOOFDSTUK III.

MOOIE ANDREE

Waarschijnlijk voor het eerst van haar leven was Vicky Baum werkelijk bang.

De slanke, blanke hand trilde, waarmee zij het koord betastte.

Het leek inderdaad zeer nauwkeurig op een heel gewoon gordijnkoord, en de knop leek op een van die geelhouten knoppen, zoals ze ook in de duurste hotels, daar in het Westen van Amerika bij honderdduizenden gebruikt worden.

Maar deze knop was hol en heel duidelijk kon men de microfoon daarbinnen voelen en zien.

De jonge vrouw staaarde Raffles met grote, verschrikte ogen aan en samelde:

— Wat, wat betekent dat?

— Wel, het is nogal eenvoudig! De kerels hebben hier natuurlijk een handlanger in het hotel, zoals ze in alle hotels, groot en klein, hun mannetjes hebben en wijfjes! U zegt, dat moest voorkomen worden, maar men kan het nu eenmaal niet voorkomen en het is een feit, dat er onder elk hotelpersoneel van twee tot vijf procent spionnen zijn.

— Maar dat is verschrikkelijk wat u mij daar vertelt! riep de schrijfster uit, terwijl zij de handen ineensloeg.

— Het is zeker niet aangenaam om zoiets te horen, mevrouw, maar het is nu eenmaal de waarheid. Overigens, u hoeft mij immers niet te geloven en slechts naar dit eenvoudige machinetje te kijken! U ziet dat dit koord door een kleine opening daarboven bij de zoldering gaat. Men moet aan de leidingsdraad hebben getrokken aan de andere kant van deze muur, en wat ik hoorde, was het tikken van deze microfoon tegen de met beton bestreken tussenmuur. Veroorloef mij een ogenblikje!

Raffles was in een wip de deur uit en een paar stappen brachten hem voor de deur van de aangrenzende logeerkamer. Zoals hij wel dacht, was deze gesloten, maar Raffles had zich nog nimmer laten weerhouden door een gewoon kamerslot en in een paar tellen had zijn looper de deur geopend.

Voor alle zekerheid had hij zijn revolver ter hand genomen, maar die behoefde geen dienst te doen, want de kamer was leeg.

In de hoek bij het raam, het dichtst bij de kamer van Vicky Baum, bevond zich een kleine opening, en daardoorheen stak het uiteinde van de leidingsdraad. Zij bewoog zelfs nog! Men had er het ontvangtoestelletje echter van losgemaakt.

— Nu, daarvan kunnen we nog plezier beleven, bromde Raffles voor zich heen. De man of de vrouw, die hier luisterde, moest natuurlijk de beschikking hebben óf over een sleutel, óf over een paspartout, zoals bijvoorbeeld, de gérant er een bezit om in geval van nood iedere deur in dit hotel te kunnen openen. Wij zijn gewaarschuwd, maar tot een zeer hoge prijs, moet ik vrezén. Want ik ben onopgemerkt in dit hotel gekomen, maar het mag de vraag heten of ik er ook onopgemerkt weer uitkom.

Hij keek even naar de grond, in de hoop, daar iets te zullen vinden, maar daar kon hij niets bijzonders ontdekken.

In het kristallen asbakje echter, dat in geen enkele Amerikaanse logeerkamer zal mankeren, lag iets, dat onmiddellijk zijn volle aandacht had. Het was een nog smeulend eindje sigaret.

Raffles hield het bakje, met het peukje er in, onder zijn neus, snoof de geur

van de reuk op, herhaalde dit met nog meer aandacht, doofde toen het eindje sigaret, en bergde het zorgvuldig in een afzonderlijk vakje van zijn étui met fijne werktuigen.

De luisteraar moest die sigaret gerookt hebben, want deze kamer was niet verhuurd. Niet alleen had Raffles dat onderzocht, maar bovendien vertoonde het vertrek dat eigenaardige karakter van iedere hotelkamer, die tijdelijk buiten gebruik is gesteld.

De spion had dus op zijn doolie gemak kunnen gaan luisteren, in de wetenschap, dat hij niet zou worden gestoord, en het was alleen een toeval geweest, dat hem wat onverschillig met de leidingsdraad had doen omgaan, zodat de microfoon tegen de muur getikt had en dan nog zou alleen het wantrouwende, scherpe oor van Raffles dat hebben opgemerkt.

Raffles verliet het vertrek, na zich deugdelijk te hebben overtuigd, dat niemand hem zag, en trad weer binnen bij de schrijfster, die daar nog altijd met grote, ongeruste ogen op dezelfde plaats neerzat.

— Er is iemand geweest! zei hij lakoniek. En natuurlijk iemand van het personeel. Dit hotel heeft 460 bedienden, en het lijkt dus op het eerste gezicht onmogelijk, de spion daaruit te halen. Wij zullen echter ons best doen. Begint u thans ook in te zien, madame, dat ik gelijk had toen ik u waarschuwde? De bandieten hebben in u een willoeg slachtoffer menen te zien, rijk, zonder bescherming, een vrouw, een vreemde deling nog wel, die men gemakkelijk schrik kan aanjagen.

— Misschien hadden zij daar wel gelijk in! mompelde Vicky Baum thans. Aanvankelijk dacht ik, dat een weigering van mij voldoende zou zijn. En dan was daar nog altijd de politie, zo ik meende. Ik dacht — de politie is tenminste nog altijd betrouwbaar.

— Helaas, dat kan men van de Amerikaanse politie niet meer zeggen! zei Raffles. Het zou onrechtvaardig zijn allen over één kam te scheren, maar het staat als een paal boven water, dat een

vrij groot percentage van de politie, zowel hoog als laag, zich laat omkopen met bedragen die variëren van een dollar tot honderdduizenden! Het is veel erger dan in het oude Rusland van de Tsaren. En nu herhaal ik mijn vraag, mevrouw. Wilt u mij toestaan om u te helpen? En dat zonder enige kosten uwerzijds. Ik zeg u nogmaals, dat het van mijn kant ditmaal in hoofdzaak sport is. En bovendien ben ik van plan, de schurken, waar ik maar kan, te plunderen!

De schrijfster vestigde haar grote ogen een tijdlang zwijgend en onderzoekend op Raffles en zei toen onzeker:

— Beseft u, dat het een hele onderneming is, om een soort compagnonschap te sluiten met met iemand, die uw naam draagt?

— Voor een schrijfster mag niets ondoenlijk zijn, madame. Zegt u mij eens, gelooft u dat ik een schurk ben?

— Dat zij verre van mij, riep Vicky Baum dadelijk op levendige toon uit. Ik heb u voor een fictie gehouden, nooit voor een schelm. Integendeel, men heeft mij vaak staaltjes verteld van uw edelmoedigheid en dapperheid, die mij deden denken: «het moest eens waar zijn, dat zulk een man in werkelijkheid bestond!»

— En nu hij dus bestaat? vroeg Raffles glimlachend.

— Nu, nu, wel, ziedaar mijn hand! Nog nooit heb ik zoiets romantisch beleefd en, dit is de waarheid, ik ben oprecht verheugd, dat ik kennis met u heb mogen maken.

— Mag ik hieruit afleiden, madame, dat mijn hulp u welkom is?

— Ik verkeer dus in gevaar, meent gij?

— In groot gevaar mevrouw. Twijfel daaraan toch geen ogenblik. Gij kent de toestanden hier niet. Nog groteren en rijkere dan gij, hebben met het durste dat de mens bezit, — hun leven — moeten betalen voor hun weigering de ongevraagde hulp van die schurken te aanvaarden!

— Maar, als ik nu eens betaalde?

— Dat kunt u natuurlijk doen en zult daar dan een zekere mate van veiligheid door genieten, totdat de woordvoerder van een concurrerende bende bij u komt en u precies hetzelfde aanbiedt. Intussen nu wij dan een soort van overeenkomst getroffen hebben, zou ik u willen aanraden, u voorlopig te houden, alsof gij wel oren hebt naar hun voorstel. De spion heeft u in ieder geval mijn hulp niet horen aannemen en verkeert dus in het onzekere aangaande uw voornemens.

— Maar hij zal aandringen op betaling, die kerel!

— Betaal hem dan ook, maar slechts op de wijze en op het tijdstip, hetwelk ik u nauwkeurig zal voorschrijven! Ik zie aan uw gezicht, dat gij mijn hulp op die wijze nogal duur vindt. Maar stel u gerust, gij krijgt die terug, ook als ik niet zou slagen, want ik ben het, die u dan tot die gevaarlijke speculatie verleid heb.

— De kerel zei, dat ik, als ik zijn voorstel aanvaardde, een boodschap moest sturen naar zijn huis in Seaside Road.

— Daar zult gij u dan ook aan moeten houden, maar gij moet mij toestaan die boodschap voor u op te stellen.

— Wij praten daar nu weer over, maar weet u zeker, dat men ons nu niet kan beluisteren?

— Volkomen zeker! antwoordde Raffles glimlachend, de leidingdraad tonend, die hij uit de opening had getrokken.

— Tenslotte, volgens u, zou het niets baten die Mackart aan te klagen wegens afpersing?

— Minder dan niets! Hebt u soms enig bewijs? Was er iemand bij uw gesprek tegenwoordig? Hebt u een regel schrift van hem? Neen, nietwaar! O, ze zijn slimmer dan u denkt en geven zich niet zo gemakkelijk bloot! Zij zorgen er wel voor, dat hun slachtoffers geen houvast krijgen! Hij zal eenvoudig het hele gesprek ontkennen. En zelfs al deed hij het niet, hij heeft u immers zijn hulp aangeboden?

— Tegen betaling!

— Dat mag zo zijn, maar dat verandert in deze de zaak niet.

— Zal ik het briefje nu aanstonds schrijven volgens uw aanwijzing?

— Dat in geen geval! Vergeet niet, dat men ons beluisterd heeft. Kwam dat briefje nu zo dadelijk na ons gesprek, dan zou Mackart immers aanstonds begrijpen, dat wij hem in een hinderlaag willen lokken! Neen, daarmee moeten wij op zijn minst nog een volle dag wachten. Dan heeft het althans de schijn, of gij u bedacht hebt en mijn hulp niet wenst.

— Zouden zij gemerkt hebben, dat hun spionage ontdekt is?

— Ik hoop van niet, zei Raffles op ernstige toon. Ik vrees echter van wel. En in elk geval, en dat er een man van mijn uiterlijk is binnengegaan bij u, dat weten zij!

— Gij zijt dus nu vermomd? vroeg Vicky Baum, hem met de grootste belangstelling monstereend.

— In werkelijkheid zie ik er heel anders uit! antwoordde Raffles. Ik zal natuurlijk nog vaker met u in aanraking komen, onder andere gedaanten, en omdat ge mij dan zeer waarschijnlijk niet herkennen zult, moeten wij een soort «shibboleth» of wachtwoord bedenken.

Raffles had in zijn zak getast, en haalde er een ivoren fiche uit, die hij met het grootste gemak tussen duim en vinger in tweeën brak, volgens een fijne gekartelde lijn. Hij gaf haar de ene helft van het plaatje met de woorden:

— Dit is wel afdoende. De mogelijkheid dat een ander dergelijk plaatje juist op dezelfde wijze en dezelfde breuklijn zou doorbreken, kan gerust veronachtzaamd worden! Zorg dat u het steeds bij u hebt. En nu neem ik voorlopig afscheid van u. Gij hebt immers een telefoon hier?

— Die heb ik, maar kan men ons daarbij niet beluisteren?

— Dat kan men zeker! Daar heb ik echter op gerekend. Hier is een uiterst eenvoudig geheimschrift met behulp van cijfers, dat gij kunt toepassen, als gij mij iets te zeggen hebt, en naast u kunt neerleggen, als ik met u spreek.

Hoe eenvoudig ook voor iemand die de sleutel bezit, is het niet te ontcijferen en zeker niet, als het zo vlug moet gaan als het volgen van een telefoongesprek.

Vicky Baum was gaan staan en Raffles dacht, dat zij bijna even groot was als hijzelf.

Haar lippen beefden heel even, toen zij Raffles de hand toestak en sprak:

— Ik kan het niet helpen, ik moet u een hand geven! Dat ge mij zo tegemoetreedt, mij, een vreemde!

— Een schrijfster van uw kaliber, mevrouw, is voor niemand een vreemde! zei Raffles, even de fijne, blanke vingers drukkend. Wacht op mijn berichten. Zeg tegen niemand iets van ons gesprek, vertrouw op mij. Ik moet nu allereerst frachten het hotel te verlaten, zonder dat men mij kan volgen. Ik moet mijn woonplaats in deze stad zo lang mogelijk geheim trachten te houden.

— Mag ik die ook niet weten? vroeg Vicky Baum, met even iets van behaagzucht in haar heldere ogen en haar stem.

— Het zou ons beiden maar in gevaar brengen, madame. Het is beter, dat gij het adres niet kent. Maar mocht gij mij plotseling voor het een of ander nodig hebben en toch afkerig zijn de politie te hulp te roepen, dan is dit mijn telefoonnummer. Gij zult het natuurlijk vruchteloos in de gids zoeken, het is een van de talloze telefoonnummers van Paramount. Degene, die het opvangt, is volmaakt betrouwbaar. En des te betrouwbaarder, omdat hij toch niet weet waarover het zal gaan, als gij u bedient van het cijfer. Tenslotte, mocht Mackart in de loop van de dag nogmaals komen vragen, of een boodschap zenden, houdt u dan, alsof gij nog aarzelt, maar wel zult toegeven op de duur! Wij zullen hem er in laten lopen, dat belooft ik u!

Raffles boog juist, zoals een deftige heer van zekere leeftijd voor een mooie vrouw behoort te buigen, daarop verliet hij het vertrek en liet de schrijfster achter in een toestand, zoals zij nog niet

zelf gekend had, en nog nauwelijks in een van haar boeken had beschreven.

Raffles echter liep haastig en zonder enig gerucht te maken, door de brede hotelgang, tot hij een liftkooi zag.

De lift kwam juist naar boven. Zij stopte, de deur ging open en een paar hotelgasten traden naar buiten.

Raffles wachtte totdat de lift haar tocht naar nog hoger sferen had voltooid, en doodde de tijd met te kijken naar het komen en gaan van het goed afgerichte, zwijgende en vlugge personeel.

Onder al die elegante kamerkatjes, onder die kellners met hun gladde gezichten en hun gladde manieren, moest een man of een vrouw zijn, die tevens een spion was! Dat een gast het gesprek gedeeltelijk zou hebben afgeluisterd, was onaannemelijk. Die zou zich daartoe aan een veel te groot gevaar moeten blootstellen en bovendien was het hele complot nauwelijks een dag oud!

Eindelijk kwam de lift weer terug, Raffles stapte er in en onmiddellijk waren al zijn zenuwen gespannen als viool-snaren, eenvoudig omdat zijn reukzinn werd geprikkeld.

Hij rook juist dezelfde sigarettenlucht, die hij nog geen tien minuten tevoren in de neus had gekregen en goed had onthouden.

Hij was met nog twee andere personen in de lift, waaronder een oude dame, die een kruk gebruikte, en de andere, een jongere heer, hoorde blijkbaar bij haar, want zij sprak op levendige toon tot hem.

Beneden gekomen, verlieten deze twee de lift en de jongen wachtte tot ook de heer met het witte haar zou uitstappen, maar inplaats daarvan voelde hij zich een geldstukje in de hand duwen en hoorde hij die heer met een zachte stem vragen:

— Is deze lift alleen bestemd voor gasten?

— Eigenlijk wel, mijnheer, antwoordde de jongen aarzelend.

— Dat woordje wil zeggen, dat het personeel er dus ook wel eens gebruik van maakt, als er geen controleur in de buurt is, zei Raffles glimlachend. Zo pas heb je dus zeker clandestien een van de kellners naar boven gebracht?

De jongen kreeg een kleur, en Raffles voegde er aanstonds aan toe:

— Ik zie het al! het was geen kellner, maar een kamermeisje! Jij begint vroeg, jongeman! Ik taxeer je op een jaar of veertien, vijftien. Knap, het kamermeisje?

— Mijnheer, om zo in te bijten! zei de jongen vol geestdrift.

— Ja, jij ziet er uit alsof je blond prefereert!

— Eigenlijk is ze rossig, mijnheer! Maar daar houd ik juist van. En dan heeft ze van die groenige ogen, die door en door gaan!

— En ze heet natuurlijk Maisy of Daisy, zei Raffles langs zijn neus weg.

— Neen, mijnheer, ze heeft een veel mooiere naam — ze heet Andrée, op zijn Frans.

— Prachtig! Jammer, dat ze zulke bruine vingertoppen heeft.

— Bruine vingertoppen? herhaalde de jongen verbluft. O, omdat ze zoveel rookt, bedoelt u? Ja, dat kan ze maar niet laten, je ziet haar altijd met een sigaret in haar mond, als er niemand kijkt. En ze zullen er haar daarom nog eens uitgooien, dat zult u zien.

— Nu, dan trouw je natuurlijk dadelijk met haar! zei Raffles, de jongen in zijn grasgroen pakje op de schouder kloppend.

Er kwamen juist een paar gasten aanlopen, die naar boven moesten, en Raffles stapte dus uit de lift, maar hij verliet het hotel nog niet, doch stapte eenvoudig in een der andere liften, die weer naar boven ging. Dat was gemakkelijk, want er waren er niet minder dan acht op een rijtje!

Hij had een lift getroffen, die om de tiende verdieping stopte, en het toeval scheen hem bij die keuze gunstig te zijn geweest, want toen hij op de dertigste verdieping uitstapte, zag hij in een dwarsgang een kamermeisje, met

een zwart japonnetje aan en een witte kraag om haar hals, die haastig een sigaret wegmoffelde op het horen van schreden, maar toch niet zo vlug of er dreef een weinigje van de rook in de richting van Raffles, die nu bijna zeker was, dat hij op het spoor was van het wild.

Hij nam het meisje tersluiks scherp op en zag dat de beschrijving van haar jeugdige aanbieder volmaakt klopte.

Ze was ongetwijfeld heel knap, ze had de melkblanke tint van alle rossige vrouwen, haar ogen hadden een zee-groene kleur en haar roestkleurig haar was als een aureool om haar hoofd.

— En nu is het de zaak te proberen hier weg te komen, zonder dat ik een paar van haar handlangers achter mijn hielen krijg! zei Raffles binnensmonds, voor de vierde maal die dag in een lift van het Roosevelt hotel stappend.

In de vestibule stond hij een ogenblik besluiteloos stil.

Door de telkens en telkens weer wentelende draaideur zag hij op het trottoir een paar mannen dreutelen, wier gezichten hem allesbehalve aanstonden.

De grote Amerikaanse steden zijn ongetwijfeld rijk aan mannen met verdachte tronies, maar deze schenen zeer bijzondere aandacht te wijden aan het hotel, en vooral aan de mensen, die het verlieten.

En eensklaps begon Raffles voor zich heen te glimlachen en mompelde:

— Ik, domkop, waarom maak ik mij bezorgd? Ik heb er immers op gerekend en als zij op de oude heer met het eerbiedwaardig uiterlijk wachten, dan zullen zij geduld moeten oefenen.

Hij wierp een onderzoekende blik om zich heen en begaf zich toen in de richting der toiletten, ingericht met die overdadige weelde, die men alleen in de Amerikaanse hotels aantreft.

Hij bevond zich in een vrij groot voorvertrek, met vaste wastafels, langs de wanden kleerstaken op rekken, flesjes odeur enzovoorts; het geluk diende hem, de conciërge was er niet.

Haastig draaide hij de sleutel in het van de deur naar de gangen, ontdeed zich van zijn overjas, maakte er een pakje van, trok toen ook zijn colbert uit, draaide de mouwen binnenste buiten en toen hij het weer had aange-trokken, droeg hij een vrij lange chauffeursuniform van chocolade-bruin laken, met dof koperen knopen versierd.

Uit een der jaszakken haalde hij een paar slappe beenkappen en deed die haastig om.

Toen nam hij de voortreffelijk gemaakte pruik van wit haar van het hoofd, wreef zich de rimpels uit het gelaat, verwijderde de trekpleisters, die een geheel andere uitdrukking aan zijn ogen hadden gegeven en hem smaller hadden gemaakt, en wreef zijn gezicht met vlotte bewegingen in met een kleurloze vloeistof, die de huid bijna dadelijk in de lucht lichtbruin kleurde.

Een uniformpet, eveneens uit de jas gehaald, met haar diepe zakken, voltooide de gedaanteverwisseling, die nauwelijks twee minuten in beslag had genomen.

Raffles trad weer naar buiten, juist toen een neger in uniform kwam aanlopen, die echter geen notitie van hem nam.

En zo verliet Raffles het hotel, niet door de voordeur, maar door een van de deuren voor het personeel, de kruiers,

de chauffeurs, de koks en alle andere bedienden.

Ook daar zag hij een paar mannen met weinig geruststellende gezichten, maar die keken ternauwernood naar hem om, toen hij, zachtjes fluitend en met de handen in de zakken wegstapte.

Een half uur later zat Raffles weer in de woonkamer van zijn pas gehuurde villa, en deelde aan Brand alles nauwkeurig mede, wat hem wedervaren was en toonde hem zelfs het eindje sigaret met de woorden:

— Op het toneel zou men de truc versleten noemen, maar in werkelijkheid bewijzen die peukjes nog wel eens hun nut. Zelfs aan dat gedoofde stukje kun je nog ruiken, dat het die sterk gesausde sigaret van Virginia tabak is, en wel van een bijzondere soort, die niet heel veel liefhebbers heeft. Ze is bovendien zeer zwaar en slechts enkele vrouwen kunnen ze verdragen.

Er gebeurde verder in de loop van de avond niets van betekenis meer, maar om elf uur werd er een telegram bezorgd en toen Raffles het opende, bleek het niets dan een reeks cijfers te bevatten, maar die cijfers moesten wel een zeer ernstige betekenis hebben, want Raffles gooide het blauwe papier dadelijk op tafel, sprong op en zei:

— Vicky Baum verkeert in gevaar, Charles, ik ga onmiddellijk naar haar toe!

HOOFDSTUK IV.

DE CENTRALE VAN «MOONSHINE PALACE»

Brand had snel een blik op het telegram geworpen en zei verschrikt:

— Bedenk wel wat je doet, Edward. Het kan een valstrik zijn.

— Onmogelijk, Charles zij kennen immers mijn adres niet!

— Maar zij kent het evenmin!

— Ik heb haar een van de nummers van Paramount opgegeven en de eigenaar van dat nummer kan voor de doorzending hebben zorg gedragen!

— Maar het heeft geen eigenaar; het is het nummer van een hele afdeling, waar wel dertig beambten zitten!

— Charles, een van die beambten was immers al voldoende! hernam Raffles glimlachend. Als het telegram daar kwam, op die afdeling, en werd open-gemaakt, wist hij, alleen reeds omdat hij geen cijferschrift had, wat hij er verder mee te doen had.

— Kent hij het cijferschrift dan ook? vroeg Brand verschrikt?

— Zie je mij voor zo dwaas aan, om dat wereldkundig te maken? De man behoefde immers slechts de cijfers in dezelfde volgorde door te zenden.

— Ik blijf het gevaarlijk noemen, dat die man weet dat we hier wonen!

— Waarom? Hij kent mij als Brown en hij heeft zeer grote verplichtingen aan mij. Van die verplichtingen, Charles, die men nooit kan vergeten. Praat er maar niet verder over, zij heeft het telegram zelf verzonden, want buiten ons is zij de enige die de sleutel heeft. En ze verkeert in gevaar lees trouwens zelf maar!

Brand nam het telegram van de tafel op en ontcijferde zonder veel moeite:

«De bewuste opnieuw gekomen. Heeft mij het mes op de keel gezet. Moest de toezegging doen, vannacht om twaalf uur in kamer zeventien van het Hollywood Hotel te komen, met een bedrag van vijftigduizend dollar, voorlopig. Ik durf niet meer weigeren en zal er heengaan. Maar sta mij bij, desnoods met de politie.»

Brand wierp het telegram weer neer en schreeuwde het bijna uit;

— Maar dat is gekkenwerk! Waarom haalt ze jou er in? Waarom roept ze eenvoudig niet de politie?

— Omdat ze mij beloofd heeft, Charles, het niet te zullen doen!

— En geloof je nu werkelijk, dat ze daarheen zal gaan, naar dat hotel, dat niet al te gunstig bekend staat? Helemaal alleen, met vijftig duizend dollar aan contanten bij zich?

— Wat doet een vrouw al niet, als men haar de doodsangst op het lijf jaagt?

— Dan haalt ze de politie er bij, zeg ik nog eens!

— Mackart kan haar wel met de dood bedreigd hebben, als ze dat deed. Maar ik zie, dat het al bij half twaalf is, ik zal mij moeten reppen!

— Maar laat mij dan toch tenminste met je meegaan?

— Neen, dat zou te veel argwaan wekken! Maar je kunt mij wel volgen, op een behoorlijke afstand! Als alles verkeerd gaat, kunnen we er nog altijd de politie bijhalen.

Brand zuchtte diep, maar hij zei niets meer.

Tien minuten later trad er een man de kamer in, waarin Brand met grote moeite Raffles herkende. Hij drukte Brand de hand, stapte in zijn auto en reed snel weg.

Aanvankelijk reed de auto pijlsnel, maar al vrij spoedig was het hartje van Los Angeles bereikt, en in de nog zeer drukke straten, hel verlicht, moest Raffles de snelheid noodgedwongen wel verminderen.

Hij kende het in het telegram genoemde hotel alleen maar van naam en van reputatie. Men zei er lelijke dingen van, maar dat kon aan een vreemdelinge als Vicky Baum moeilijk bekend zijn, die nog pas een paar dagen hier vertoefde.

Het hotel was in het hartje van de zogenaamde Italiaanse wijk gelegen, maar het eigendom van een Japanner, Okito geheten, een verlopen voormalige filmster, die vroegere jaren millioenen had verdiend en ze op echt Amerikaanse manier in enkele jaren weer was kwijtgeraakt, totdat hij het restaurant voor weinig geld, met zijn onnozele tachtig of negentig kamers kon overnemen.

Het huis was gelegen aan een bochtige, niet al te brede straat, vol bioscopen, danshuizen, clandestiene dansgelegenheden en goklokalen.

Verkeer was hier zo goed als niet, tenminste niet van auto's, want het plaaveisel was afgrijselijk en iemand, die een taxi kon betalen waagde zich hierop liever niet.

En toch had er in die door auto's gemeden straat een aanrijding plaats, waarvan Raffles het slachtoffer werd, juist toen hij op het rempedaal drukte, om voor het bewuste hotel zijn wagen tot staan te brengen.

Een chauffeur, die óf gek óf dronken moest zijn, maakte een zo onhandige beweging met zijn stuur, dat een botsing onvermijdelijk werd.

Raffles haalde nog zoveel mogelijk uit, maar zijn schokbreker greep het voorwiel van de andere auto, er volgde een hevig gekraak, en toen zaten de twee wagens stevig in elkaar verward.

Raffles, die zelf geen schram had gekregen, opende het portier en stapte naar buiten, om de onhandige vlegel eens de waarheid te zeggen, maar hij had nauwelijks een voet op de straatstenen gezet, of een hevige slag op het achterhoofd deed hem duizelen.

Vóór hij nog aan verzet had kunnen denken, of zich omwenden naar zijn verraderlijke aanvaller, grepen zes, acht handen hem beet en trokken hem in een grote auto, die onmiddellijk in razende vaart wegreed.

Het gehele toneeltje had ternauwernood een paar seconden geduurd.

Raffles verloor niet bepaald het bewustzijn, maar een eigenaardige soort verdoving maakte het hem voorlopig onmogelijk, duidelijk te beseffen, wat er eigenlijk met hem geschiedde.

Het was hem dan ook later onmogelijk met juistheid te zeggen hoe lang die dolle rit omstreeks geduurd had, maar het kon niet veel langer zijn geweest dan een kwartier. En al die tijd werd hij stevig vastgehouden, en eenmaal had een dreigende stem, die Raffles flauwtjes meende te herkennen, vlak bij zijn oor gesist:

— Als je één kik geeft of een vin verroert, ben je er geweest! Je voelt zeker wel wat ik hier tussen je ribben druk?

— Een ping-pong bal is het in ieder geval niet! zei Raffles glimlachend, met een zwakke stem.

En verder was er niet gesproken, totdat de auto stilstond.

Dat moest op een zeer donkere plek zijn, want zelfs Raffles kon aanvanke-lijk maar heel weinig onderscheiden.

Toen begon het stemmengefluister weer, een lichtje pinkte en zwaalde in de duisternis en een schorre stem vroeg langzaam:

— Hebben jullie hem? Levend? Des te beter. Schiet maar op; er wordt op jullie gewacht!

Duizelig nog en zich met voordacht duizeliger houdend dan hij inderdaad was, verliet Raffles de auto, nog altijd stevig vastgehouden, bij zijn armen, terwijl nog steeds die veelbetekenende druk van het harde ding tussen zijn zesde en zevende rib viel waar te nemen.

Hij zette de voet op een weke grond, en het kwam hem voor, dat hij een voor Los Angeles zeldzaam frisse lucht inademde; het was alsof die met het zout van de zee bezwangerd was!

Het was geen wonder, dat men met een auto niet verder had kunnen gaan, want overal ontmoette de voet ongelijkheden, steenen, puin, dan weer zand, en dan weer de harde, ruwe rots.

Die tocht duurde wel een minuut of tien, altijd was dat dwalende lichtje er, dat een eind vooruitging, en toen hoorde Raffles het bonzen van een vuist op een deur.

Waarschijnlijk werd er een of ander wachtwoord op zachte toon gewisseld, toen knarste de deur op haar hengsels, hij werd weer voortgeduwd, de deur viel achter hem dicht, en plotseling week de duisternis voor een helder licht.

Raffles keek om zich heen en zag dat hij zich in een vertrek bevond, waar geen enkel meubelstuk te zien viel en dat toch zeker geen kelder kon zijn, want hij herinnerde zich niet een trap te zijn afgegaan.

Er hielden zich een viertal mannen in dat vertrek op, waarvan er twee in onberispelijk avondtoilet waren gestoken, terwijl de beide anderen de livref van chauffeur droegen.

Raffles meende zich het gelaat van een der in dinnerjacket geklede man-

nen te herinneren, maar waar dat geweest was, wilde hem niet te binnen schieten. Hij beschikte nog niet over geheel zijn denkvermogens, als gevolg van de hevige slag op zijn hoofd. Maar langzamerhand trok die nevel weg, ofschoon hij zich nog steeds bleef houden, als iemand die totaal versuft is.

Dat al die lieden zijn doodsvijanden waren, hij behoefde slechts in hun vertrokken, bleke gezichten te kijken, om dat te weten.

Een van de mannen trad onmiddellijk een stap naar voren en zei met een scherpe, trillende stem:

— Ik ben Joe Mackart. Je zult wel van mij gehoord hebben, Raffles!

Raffles hief het hoofd op, keek de man aan, scheen diep ergens over na te denken en zei met een haperende stem:

— Ik heb de naam wel vaker gehoord, maar waarom noemt u mij Raffles?

— Komaan, laten wij geen tijd verliezen met kinderachtigheden! zei Mackart, nors. Het is waar, dat je ons op een slimme manier ontsnapt bent, toen we je in het hotel meenden gevangen te hebben, maar je bent nu dan toch in de val gelopen. Je zult toch zeker wel begrepen hebben, dat het telegram niet van Vicky Baum afkomstig was?

— Ik begin te geloven, dat dat telegram inderdaad vervalst was!

— Die truc met je cijferschrift was goed verzonnen, maar als men de sleutel weet te veroveren, dan hebben die geheimschriften niet veel waarde!

Raffles voelde zich voor een kort ogenblik als het ware verstijven. De schurken hadden de schrijfster dus de kostbare sleutel weten te ontroven. Zou dat zonder geweld zijn geschied? Had men misschien uit wraak Vicky Baum reeds gedood? Was dus zijn hulp vruchteloos geweest en was hij niet meer in staat een vrouw te helpen, zoals hij beloofd had,... had hij zijn woord gebroken?

Mackart scheen te raden wat er in Raffles omging en zei met een spottende lach:

— Ze leeft nog, als je daarover soms piekert! Maar ze zal moeten dokken

om weer levend onder de mensen terug te keren. Ze heeft mijn aanbod afgeslagen, om haar tegen een behoorlijk bedrag te beveiligen tegen de «Ratten» en nu moet zij de gevolgen maar dragen! En jij zelf, Raffles, geloof je, dat je iets waard bent voor je vrienden?

— Ik vlei mij, dat ze er heel wat voor over zouden hebben, mij veilig weer bij zich te zien! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Daar zullen wij dan de proef van nemen. Geef je toe, dat we je even goed dadelijk hadden kunnen doodslaan?

— Staat u daar op? Nu, dan geef ik het toe! De slag was intussen hard genoeg, dat verzeker ik je, Mackart! De man, die mij die tik gaf heeft de grens wel erg scherp getrokken! Nog een weinig harder en ik zou nooit weer over losprijzen behoeven te onderhandelen. Hoeveel vraag je voor mij? Ik ben ijdel genoeg om mijzelf tot op een waarde van een half miljoen dollar te taxeren.

Mackart kneep zijn ogen half dicht en keek Raffles wantrouwend aan.

Hij was te goed bekend in de onderwereld van New York, om vandaar niet reeds lang geleden berichten te hebben ontvangen, omtrent de ware slachting, welke de Grote Avonturier in die stad onder de bandieten had aangericht, hetzij met hulp van de politie, hetzij geheel voor eigen rekening! Hij wist dus ook wel, dat Raffles over zeer veel geld de beschikking had, evenals het hem bekend was, dat Raffles zich menigmaal liet helpen door vrienden, al even geheimzinnig als hijzelf, en van wier uiterlijk slechts een heel vaag signalement bekend was.

Men wist dat een hunner groot was en zeer sterk en dat was alles.

De som echter die hij daar noemde, was geweldig hoog en Mackart vroeg zich af, hoe zelfs een man als Raffles, die toch pas kort geleden nog in Londen had vertoefd, reeds nu over zulk een bedrag in dollars kon beschikken, en dat in een tijd nu talloze banken over de kop gingen of hun betalingen staakten.

Hij kwam nog een stap naderbij, plaatste de beide vuisten in de zijden

en zei, met zijn gelaat vlak bij dat van Raffles:

— Je moet eens goed luisteren, papa. Weet je waar je hier bent?

— Misschien vergis ik me, maar ik geloof bijna dat men mij gebracht heeft in de Kidnapperscentrale, die zich bevindt onder het huis van Hank Moore, het befaamde «Moonshine Palace».

— Daaruit blijkt al, dat ik me niet vergist heb, toen ik je naam noemde! Je bent hier al eens binnengedrongen, langs een weg, die de duivel zelf je moet hebben aangewezen. Ieder ander zou bij zijn poging om aan de zee kant bij hoog water hier binnen te komen, verzopen zijn. Maar gelijk heb je, je bent hier in een van onze centrales. Maar ken je ze wel geheel en al?

— Tot mijn spijt niet!

— Dat dacht ik al half en half! Nu, die Centrale heeft enkele aardige geheimen, die alleen maar voor ons aardig zijn! Voor anderen kunnen die geheimen echter van een verschrikkelijke betekenis worden. Wij hebben hier toestelletjes om iemand naar de andere wereld te helpen, die zelfs de Chinezen ons zouden kunnen benijden! Men schildert je als heel verstandig af, Raffles. Je begrijpt mij dus zeker wel?

— U doelt op de bekende gave van de Chinezen, in het martelen hunner medeschepselen.

— Men heeft mij niets te veel gezegd van je kundigheden, zei Mackart; inderdaad, zoiets bedoelde ik. Je moet weten, dat het somtijds nodig kan zijn deze of gene tot andere en betere gedachten te brengen, ofwel hem een geheim te ontfutselen. Nu, daar zijn de bewuste toestelletjes uitermate geschikt voor. En alles gaat zeer stil en bescheiden in zijn werk. Geen kreet kan tot de buitenwereld doordringen en na afloop wordt er zelfs geen vingernagel teruggevonden van degene, die koppig bleef en de beproeving doorstond.

— Wat is de bedoeling van deze belangwekkende kennisgeving? vroeg Raffles koeltjes.

— Ze is alleen deze: je moet niet trachten ons te bedriegen, Raffles, want

dat zou je bitter berouwen. Je noemde daar een zeer hoog bedrag, dat zelfs hoog zou zijn voor een President van de Verenigde Staten. Maar misschien noemde je het in de hoop, dat je het nooit zou behoeven te betalen! Luister dus goed. Je geeft ons eerst de plek op, waar je hier in Los Angeles verblijft houdt. Je vrienden zijn daar immers op dit ogenblik?

— Dat is heel waarschijnlijk. Ik had hen gelast mij alleen te laten vertrekken en zij zijn niet gewend mijn instructies in de wind te slaan.

— Mooi zo. Ik zal voor die vrienden een briefje opstellen, waarin hen uitnodig te zorgen, dat er vóór tien uur in de ochtend vijfhonderd duizend dollar wordt uitbetaald aan een adres, dat ik nog moet bedenken. De termijn is langer dan wij gewoonlijk toestaan, maar ik neem in aanmerking, dat het bedrag zeer hoog is en niet zo gemakkelijk valt los te maken. Weet wel, Raffles, dat jijzelf het bent geweest, die de som noemde. Blijf je er bij?

— Mijn vrienden zullen dat bedrag gaarne betalen om mij te redden, zei Raffles.

— Je beschikt dus werkelijk over zulke enorme bedragen, hier in Amerika?

— Ik beschik er over!

Mackart keek Raffles nog eens aandachtig aan, alsof hij wilde trachten te raden wat er omging achter dat hoge voorhoofd en hernam toen:

— Ik hoop voor jou, dat je de waarheid spreekt, Raffles. We zullen je trouwens iedere poging tot bedrog wel weten te beletten. En dit moet je goed onthouden, we zullen je onverbiddelijk afmaken, als het geld er om tien uur niet is. Vier van ons zullen met mijn briefje naar je woning gaan en het daar afgeven. Zij kunnen dan meteen op antwoord wachten. Mochten je vrienden weigeren, dan tekenen zij natuurlijk je doodvonnis. Beloven zij om voor het geld te zorgen, maar waarschuwen zij de politie, zodat die er haar neus in gaat steken, dan treft je hetzelfde lot.

Raffles haalde zijn schouders op en zei rustig:

— Maak het briefje op en stuur het weg, maar dit zeg ik je, Mackart, dat mijn vrienden wel eens zouden kunnen twifelen aan mijn gevangenneming, als je niets beters weet aan te voeren dan je eigen woord, dat ik hier in de centrale vertoef.

— Ze hoeven niet te weten waar je bent, maar ik zal je wel toestaan nog een paar woorden aan mijn brief toe te voegen, want je hebt gelijk. Zij konden wel eens geloven, dat zij voor de gek worden gehouden. Je schrijft dus onder mijn brief de volgende woorden, maar dan ook niets meer: «Zorg dat het bedrag er komt, anders ga ik er zeker aan» en dan je ondertekening!

— Het is goed, daar heb ik vrede mee, zei Raffles kortaf. Nog één ding, wat zijn jullie voornemens met die ongelukkige schrijfster te doen?

— Je schijnt dus wel veel belang in haar te stellen? vroeg Mackart spottend.

— Zoals ik in iedere vrouw belang stel, die zich niet zelf kan verdedigen, die hier geheel alleen is, en die in de handen van schurken is gevallen! antwoordde Raffles koelbloedig.

— Wij zullen een losprijs voor haar vragen, desnoods aan de Paramount, die kan het dan van haar honorarium afhouden.

— En als het niet betaald wordt?

— Dan gaat zij er aan! En breng hem nu maar naar cel 4, jongens! Daar kan hij zich vast amuseren met de aanblik van een onzer machientjes en nog wel een der onschuldigste!

Raffles werd door een andere deur dan door welke hij was binnengevoerd, uit het vertrek geleid.

Met zijn geleiders volgde hij een gang, die hij nog niet kende, en die aan weerszijden stevige, gewelfde deuren had, die bedriegelijk veel geleken op deuren van politiecachotten! Bijna alle hadden sterke, ronde grendels aan de buitenzijde en Raffles prentte zich de ligging en het maaksel van die grendels, onder het voorbijlopen, goed in het geheugen.

Boven iedere deur stond met zwarte verf een cijfer, en Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat de heren bandieten in ieder geval orde op hun zaken wisten te stellen en begrip hadden van organisatie.

Voor de deur, waarboven het nummer 4 stond, moest men even wachten, totdat er een man aankwam, die een hele bos sleutels droeg, een stoere kerel, met een breed, dierlijk gelaat, waarin de neus als het ware uit het lood was gezakt, door de herhaalde slagen, die op dit lichaamsdeel waren neergehamerd.

Het was de cipier «Battling Tiger» de voormalige zwaargewicht kampioen bokser van Amerika, die zijn beroep had moeten opgeven, wegens een conflict met de politie, dat een verder optreden in het openbaar onmogelijk maakte.

Al zijn sleutels waren voorzien van nummerplaatjes van koper en de deur was dus spoedig geopend. Mackart zelf maakte licht door de schakelaar om te draaien, die zich buiten het vertrek bevond, een echte cel, met betonnen wanden, ongeveer 3 meter in het vierkant, en wel 5 meter hoog, met een kleine vierkante opening in de zoldering, een tafel in een der hoeken, een stoel, een krib en dan in het midden een stellage, die wel onmiddellijk de aandacht moest trekken.

Het was een soort houten brits van dikke balken, voorzien van ijzeren ringen en duimdikke riemen.

Op een meter van de bovenkant van een bank, die in de grond verankerd was, verwijderd, hing onbewegelijk aan een stalen snoer een ronde, loden kogel, bijna een voet in doorsnede en die op zijn minst dertig kilo moest wegen.

Mackart keek met een duivelse glimlach naar het gelaat van Raffles, maar op diens gezicht was alleen nieuwsgierigheid te lezen.

— Ik zal je de inrichting even verklaren, zei Mackart met een gehuichelde hoffelijkheid. Het is feitelijk zeer eenvoudig. De patient wordt op de brits uitgestrekt en met behulp van deze riemen op dezelfde plaats vastgehouden. Natuurlijk kan men hem ook op zijn

buik leggen, hetgeen het proces een weinig bespoedigt. Door deze kleine hefboom hier over te halen, laat ik, zoals je ziet, de loden kogel aan het snoer, langzaam zakken tot op een voet boven de brits, dat is dus tot op een duim afstand boven de borst van de patient! Hoor je de motor snorren? De machine is nu in werking! Nu rijst de kogel een halve duim, en valt weer naar omlaag! Opnieuw wordt hij opgetrokken, een streep hoger, en valt opnieuw! En tenslotte valt dat gewicht van dertig kilo van een hoogte van een meter neer op de borst van de man, die hier ligt, maar die dan zeer waarschijnlijk al dood zal zijn! Misschien echter ook niet, want wij kunnen de kogel in zijn vaart remmen, naar behoefte! Wij kunnen het hele proces rekken van vijf minuten tot desnoods vijf uren, of vijf dagen! Vindt je het niet kundig bedacht?

— Ja, het is het werk des duivels! antwoordde Raffles, kalm. Alle hulde! Ik hoop, dat ik er geen gebruik van zal behoeven te maken. Zo langzaam gekneusd te worden, gebeukt als een stokvis, het komt me weinig aantrekkelijk voor. Dat briefje, als ik verzoeken mag?

Mackart gaf een wenk, en «Battling Tiger» ging haastig weg en kwam terug met een vel schrijfpapier en een enveloppe. Mackart was reeds op de stoel in de hoek bij het tafeltje gaan zitten, en had zijn vulpen uitgeschroefd. Hij schreef nu met een blijkbaar verdraaide hand:

«Aan de ontvangers van deze brief wordt gelast te zorgen, dat er morgenochtend, vóór tien uur een bedrag van

vijfhonderdduizend dollar zich bevindt in handen van ondergetekende, met wie zij zich op ieder uur van de nacht in verbinding kunnen stellen door het nummer: 10007NW op te bellen.

Mocht het bedrag er om tien uur niet zijn, dan zou John Raffles, die in zijn macht is, een vreselijke dood sterven. Hetzelfde geschiedt, als de politie in deze zaak gemengd wordt. Joe Mackart».

Mackart stak het papier aan Raffles toe, beneyens de vulpen en deze schreef er met krachtige letters onder:

«Zorg dat het bedrag er komt, anders ga ik er zeker aan. John Raffles».

Hij gaf pen en papier terug aan Mackart, die het briefje zorgvuldig bestudeerde, dichtvouwde en in de enveloppe sloot.

Toen stond hij op en zei kortaf:

— En nu dadelijk het adres, Raffles?

— Het is een landhuis aan een nieuwe zijweg, in het Noorden van Los Angeles, even voorbij de Washington Road, en dat de naam draagt van «Beau Rivage».

— Zo, woon je daar? vroeg Mackart, vluchtig opziende van de brief. Dat is vrij gemakkelijk te vinden. De nummers 3, 14 en 27 en Anita Maya knappen die boodschap op. Als zijn vrienden niet thuis zijn, mogen zij tot twee uur vannacht wachten, maar dan moeten zij rapport komen uitbrengen. En nu allen weg en laat hem alleen. Maar doorzoekt hem eerst nauwkeurig, want wij hebben met een slimme duivel te doen.

HOOFDSTUK V.

DE UREN VERSTRIJKEN

De cel, waarin de bandieten Vicky Baum hadden opgesloten, zag er heel wat geniefelijker uit uit dan het kale,

seembere hok, waarin Raffles, na zorgvuldig te zijn gefouilleerd, was achter gelaten.

Feitelijk was het een gewoon vertrek, zelfs met enige weelde gemeubeld, maar daar het onder de grond was gelegen, bezat het geen venster, en in de enige deur, die van ijzer was, bevond zich een klein, getralied luikje, dat er niet toe bijdroeg het gezellige aanzien van de kamer te vergroten.

Het spreekt dus vanzelf, dat hier steeds electrisch licht moest branden.

In het midden van de zoldering hing een fraaie bronzen luchter af, die overvloedig licht verspreidde.

Er stond een gemakkelijke rustbank, er waren diepe fauteuils met kussens, er was zelfs een goed voorziene theetafel met banket en fruit, men kon duidelijk merken, dat dit vertrek speciaal bestemd was voor het huisvesten van dames, die een zekere handelswaarde vertegenwoordigden.

De schrijfster echter scheen van die weelde heel weinig op te merken, en zat nu al een uur lang onbeweegelijk met de slanke, witte handen tussen de knieën geklemd, op de divan voor zich uit te staren.

De waarheid gebiedt te verklaren, dat zij op dat tijdstip met niet al te vriendschappelijke gevoelens dacht aan de man, die haar zijn bescherming had toegezegd, en die niettemin niet had kunnen beletten, dat zij nu toch hier zat, al was dat voor een groot deel het gevolg van haar onvergeeflijke domheid en goedgelovigheid.

Want, ondanks de waarschuwingen van de Grote Avonturier had zij nog pas weinige uren tevoren, geheel alleen het hotel verlaten. Zij was in de taxi gestapt, die was komen aanrijden, en de chauffeur had haar, om zo te zeggen, regelrecht hierheen gereden. In die tussentijd had men haar bureau geplunderd en het geheimschrift gestolen, zoals Mackart zich niet had kunnen weerhouden haar dit vol hoon mede te delen.

Maar het eerste, bittere verwijt aan Raffles had al spoedig plaatsgemaakt voor gedachten vol angst te zijnen aanzien, want zij was te schrandere om niet te begrijpen, welk gevaarlijk gebruik

haar ontvoerders zouden kunnen maken van de gestolen sleutel!

Zo zat zij dan, geslingerd tussen zelfverwijt en vrees, maar koppig vasthoudend aan haar besluit, zo lang mogelijk te wachten met de betaling van de zeer hoge losprijs.

Nu en dan zag zij de reusachtige bokser voorbijgaan en een blik werpend door het vierkante raampje, en dan liep er een rilling door haar heen, want er was iets in die groenachtige kleine ogen, dat haar deed huiveren van afschuw.

Nu en dan liet de kerel een zacht grinnikend lachje horen, als hij stilstond voor de deur, terwijl zijn sleutelbos zachtjes rammelde.

Dan keek hij links en rechts en ging dan weer haastig verder, naar het leek op het horen van naderende schreden.

Het was omstreeks middernacht, toen de kerel weer verscheen, maar nu rammelde er iets anders dan een sleutelbos; het waren vazen en kopjes, schotels en ander glaswerk op een dienblad.

Hij plaatste dat op een kleine tafel naast de deur, opende deze met zijn sleutel, nam het blad weer op, trad binnen en duwde de zware ijzeren deur met zijn voet in het slot.

Hij bracht het avondmaal van de gevangene binnen.

Vicky Baum constateerde, dat het voortreffelijk rook, en verder, dat zij onmogelijk een brok door de keel zou kunnen krijgen.

Er was een karaf wijn bij en zij besloot aanstonds, zodra die verschrikkelijke kerel weg was, die de indruk maakte van een tijger, die zich de muil lekt, een half glas wijn te drinken, al was het maar om haar zenuwen een weinig te kalmeren.

En intussen dacht zij met een zonderlinge helderheid maar steeds: «Als ik dit zou schrijven in een mijner boeken, dan zou geen sterveling mij willen geloven, men zou zeggen, dat ik reclame maakte, dat ik het uit mijn duim gezogen had. Neen, daarvan zal wel nooit een enkele letter op het papier komen

te staan, Vicky Baum, tenminste niet van jouw hand».

«Battling Tiger» had het blad nu gereed gezet, damast gespreid over de kleine middentafel en stond nu loerend en luisterend een ogenblik bij de deur, kwam toen snel aanlopen over het dikke tapijt, op zijn tenen gaande, en zei op fluisterende toon tot de angstige vrouw die was opgerezen, aangegrepen door een onbeschrijfelijke afschuw, terwijl hij haar als met zijn blikken verslond:

— Jij bent een bliksems mooie meid! En ik heb medelijden met je! Je zou wel hier weg willen?

Onder alle omstandigheden had Vicky Baum stellig met een volmondig «ja» geantwoord, maar het was haar onmogelijk een enkel woord uit te brengen, zozeer verontruste haar het uiterlijk van de voormalige bokser, die daar tegenover haar stond, zijn gelaat naar haar toe buigend, zijn trillende handen als klauwen uitgestrekt.

— Er is nu niemand hier in de buurt! ging Battling Tiger voort. Wat ze met je voor hebben, dat zul je wel weten. Betalen je vrienden niet, dan lig je morgen om deze tijd in de koele zee, ha-ha! Maar ik wil je wel wat zeggen, liefje, het is niet zeker, dat Mackart je laat gaan, zelfs al zouden je vrienden betalen! Ja, hij is een gevaarlijke duivel! Het zou beter voor je zijn, als je nu maar zou heen gaan. Ik zou je kunnen laten vluchten, maar natuurlijk je zou er iets voor moeten betalen!

Vicky Baum was bleker dan de dood achteruit geweken. Zij was steeds een flinke, ondernemende vrouw geweest en ook allesbehalve bang. Maar het dierlijke gezicht van die kerel met zijn platgeslagen neus, zijn grote, gele tanden en zijn laag, aapachtig voorhoofd, boezemde haar zulk een afschuw en angst in, dat zij zeker zou hebben gegild, als zij er maar de kracht toe had gehad.

Zij deinsde nog verder achteruit, tot zij niet meer kon, omdat de muur het haar belette. En daar stond zij nu, met de handen tegen die muur gedrukt, een

bezwijming nabij, en zich duizelig voelend van vrees.

En altijd kwam Battling Tiger naderbij, een hees lachje uitstotend, en met schorre stem fluisterend:

— Ik beloof je, dat je de vrijheid krijgt. Ik weet een weg naar buiten, die ik je zal aanwijzen. Bedenk wel hoeveel geld je dat spaart!

Hij was vlak bij haar en zij werd bijna onpasselijk door de lucht van slechte alcohol, die van hem uitging, toen de deur heel zachtjes openging op haar goed gesmeerde scharnieren en een beleefde stem vroeg:

— Maakt die mijnheer het u soms lastig, dame?

Naderhand kwam het Vicky Baum voor, alsof zij alles maar gedroomd had. Of het onmogelijk waar kon zijn.

Zij zag als door een nevel een zeer grote man op de drempel van de geopende deur staan, die bezig was de sleutel en daarmee de gehele sleutelbos af te nemen, maar zonder de blik van Battling Tiger af te wenden.

Deze had zich met een brullende kreet omgewend en op hetzelfde ogenblik blonk de loop van een zware revolver in zijn grove vuist.

Maar juist op het ogenblik, dat hij wilde schieten, vloog de grote bos zware sleutels door de lucht en trof hem met zoveel kracht tegen de hand, dat de revolver er uit vloog. Het volgende moment stond de indringer al tegenover hem.

Hij was volmaakt kalm en lachte zelfs een beetje, toen hij zei:

— Mooi gemikt, hè? Ja, dat heb ik nog uit mijn circustijd! Ik was een kraan in het messenwerpen. Zo, ben jij bokser geweest? Alle mensen, wat heb jij een lelijke neus. Zou daar nog plaats zijn voor de laatste tik —

Battling Tiger had zich al in postuur gezet. Hij herinnerde zich zijn vroegere overwinningen en liet een kort, gurgelend lachje horen.

Tien seconden daarna had hij in lachen geen lust meer. Hij was uitgevallen met een goed bedoelde linkse swing, maar de indringer had die keurig op-

gevangen, en bijna tegelijkertijd zat zijn verschrikkelijke, steenharde vuist midden op het gelaat van de voormalige bokser, die wankelde, zijn dekking veronachtzaamde, en de volgende tel een zo verschrikkelijke kinstoot moest incasseren, als hij in zijn gehele loopbaan van zwaar gewicht nog nimmer ontvangen had.

Eigenlijk incasseerde hij de slag ook niet, maar ging op zijn knieën liggen en strekte zich toen heel rustig op de grond uit, als iemand die vermoeid is en wil gaan slapen.

— Ja, nu is die neus zeker wel helemaal naar de maan! besloot de indringer, met een pijnlijk gezicht zijn knokkels wrijvend. Die kerel had een tronie van graniet! Hij heeft mij warempel pijn gedaan. Wel, dame, vond u het een lelijk gezicht? Ik heb u toch niet aan het schrikken gemaakt?

Vicky Baum stond met grote ogen naar de reus te kijken en vroeg toen met een hese, nauwelijks verstaanbare stem:

— Bent u, komt u van, van mijnheer John Raffles?

— Dat niet bepaald! Ik weet niet eens waar hij is; ik ben hier een beetje naar hem op zoek, maar ik zal hem wel vinden! U moet bepaald die dame zijn, die ze hebben weggelokt, die smeer... neemt u mij niet kwalijk, ik bedoelde die lelijkerts! Ja, u bent het, want u hebt grijze ogen en u bent mooi, als ik het zeggen mag.

— Ja, ik ben Vicky Baum, zei de schrijfster, ondanks haar gevaarlijke toestand even glimlachend, om de naïeve hulde van die reus. Kunnen wij, zou je kans zien om mij hier dadelijk weg te brengen? Ik voel, dat ik het besterf, als ik hier nog langer moet blijven. Ik wist niet dat zo iets werkelijk mogelijk was.

— O, dit is nog maar een kleinigheid, u moet ze kennen, de lieverdjes! hernam de vreemde ridder minachtend. Wacht even, ik zal eerst die sleutelbos maar weer oprapen, en dan die kerel het schreeuwen beletten. Hij zal wel een minuut of tien stil zijn, maar dat

is niet voldoende. Wij zullen meer tijd nodig hebben om weg te komen. Hebt u touw in uw zak? Ook een domme vraag! Natuurlijk hebt u het niet! Maar, stil eens, hier heb ik een vooroorlogs tafelkleed. Stevig genoeg om deze lelijke bokser, want het is er een, Madame Baum, voorlopig machteloos te maken.

Nog terwijl hij sprak was de zonderlinge redder op de tafel toegetreden.

Met een ruk trok hij het zware tafelkleed er af, en met zijn geweldige vuisten scheurde hij er een reep ter breedte van een decimeter af, die hij daarop dubbel vouwde, en waarmee hij op «Battling Tiger» toetrad, die zacht kreunend in zijn hoek lag.

Hij wentelde hem om, zodat hij op zijn buik kwam te liggen kruiste zijn armen op zijn rug en bond toen zijn polsen stevig bijeen.

Met behulp van een tweede dergelijke reep, boeide hij ook de enkels van de verslagen bokser en trok het overschietende einde om de doek heen, die de polsen gebonden hield.

En daar lag nu «Battling Tiger» heel ongemakkelijk, op zijn buik, met zijn hielen in zijn lendenen, half opgevouwen, en niet in staat om een vin te verroeren.

— Het is geen mooi gezicht, maar daar kan ik niets aan doen, zei de reus hoofdschuddend. Vindt u het akelig om er naar te kijken, Madame?

— Ik weet niet hoe ik je danken zal zei de ontdane vrouw met omfloerste stem. Zeg mij dan toch wie je bent en hoe je heet.

— Ja, dat gaat niet zo gemakkelijk, antwoordde de man, die haar gered had, met een lachje. Dat is me eigenlijk verboden te zeggen wie ik ben. Maar mijn voornaam is geen geheim. Noemt u mij dus maar James, maar Jim mag ook wel. En nu zullen wij moeten opstappen, want wij hebben nog een gevaarlijke taak voor de boeg, maar u vindt het toch zeker wel goed, dat ik eerst Mylord ga redden?

— Mylord? herhaalde de verbaasde vrouw, niet begrijpend, en toen voegde zij er haastig aan toe: dat is waar ook.

je meester voert een dubbele naam, naar ik meen. Het spreekt vanzelf, dat wij hier niet vertrekken, of hij moet er bij zijn! Voor mij heeft hij zich in levensgevaar begeven, het zou laf zijn, als ik nu vluchtte, zonder zeker te zijn, dat hij aan mijn zijde is. Geloof je dat je zijn cel kunt vinden?

— Het zal lastig genoeg zijn en ook drommels gevaarlijk, want al lijkt het hier zo stil en verlaten te zijn, het tuig zit hier zo talrijk onder de grond als maden in een kaas. Maar ik heb gelukkig de sleutelbos en ik kan heel voorzichtig het afgesproken sein geven. Bent u klaar? Dan gaan wij.

De reus wierp nog een laatste blik op zijn machteloze tegenstander, die juist uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was en hem met blikken vol haat aanstaarde, haalde de schouders op, en was reeds bijna bij de deur, toen hem nog iets inviel en hij vroeg:

— De schurken hebben u toch niets laten tekenen?

— Ja, zeker! Ik heb een briefje aan mijn bankier moeten schrijven, dat morgenochtend verzonden zou worden.

— Dat moeten we terug hebben. Hebben ze u verder niets afgenomen?

— Ook dat! Toen ze mij ontvoerden, had ik de grote onvoorzichtigheid begaan, ondanks alle waarschuwing, mijn diamanten collier aan te houden als een echte gekkin die ik ben! Dat hebben ze mij dadelijk afgenomen.

— Dat moeten zij ook teruggeven! besloot de reus, dreigend zijn vuisten ballend. Mylord zou nooit toestaan, dat ze dat in handen hielden. Tjonge, ik geloof, dat hier ~~nog~~ heel wat werk aan de winkel is. En nu op weg!

De bevende vrouw klemde zich onwillekeurig aan de gespierde arm van de man naast haar vast.

— Maak u niet ongerust vóór de tijd, leeuwen lopen hier in ieder geval niet los, zoals in de catacomben van Rome, naar Mylord me verteld heeft. Kom aan, ik zal het sein maar eens laten horen.

De reus spitste de lippen en liet een zeer zacht, eigenaardig trillend gefluit

horen, dat nauwelijks weerkaatst werd door de gangmuren.

Hij luisterde aandachtig, maar toen hij niets hoorde, ging hij hoofdschuddend verder.

Opeens stond de vrouw stil en legde de hand op haar bonzend hart, terwijl haar ogen een uitdrukking van vrees kregen.

— Wat is er? vroeg de reus, dadelijk op zijn hoede.

— Ik zou zeggen, het leek of er ergens met metaal op metaal gekrast werd!

Het tweetal stond een ogenblik onbewegelijk te luisteren, en toen fluisterde de reus opeens:

— Bij mijn ziel, u hebt gelijk. Het is een krassend geluid, misschien...

Hij voltooide de zin niet, maar liet opnieuw, nu iets luider de zonderlinge, trillende fluittoon horen, een paar maten van een Turkse mars, die hier heel zeker niet bekend zou zijn.

In de verte werd een deur geopend en hij zweeg onmiddellijk.

Een ogenblik klonken er heel in de verte verwarde stemmen, toen een stilte, een enkele stem, blijkbaar van een vrouw, die op spottende toon iets riep, het dichtslaan van een deur, en toen stilte.

Weer stonden zij in gebukte houding, gereed om ieder geluid op te vangen, hoe zwak ook, maar het bleef minutenlang doodstil, en reeds wilden zij verder gaan, toen onverhoeds het krassende geluid opnieuw klonk.

— Het komt van achter die deur daar, met het cijfer 4 erboven, zei de reus opgewonden.

Hij trad snel op de deur toe, en klopte er op een bijzondere wijze tegen, heel zachtjes.

Het krassen hield op, maar het kloppen werd op dezelfde wijze beantwoord.

Met koortsachtige snelheid begon de reus in zijn sleutelbos te zoeken, totdat hij de sleutel vasthield, waaraan een benen plaatje was bevestigd met het cijfer 4 erin gekrast.

Het volgende ogenblik ging de deur open en Raffles verscheen glimlachend

op de drempel, boog onberispelijk voor de schrijfster, die zenuwachtig lachte en zei op zachte toon:

— Ik had lang kunnen werken met dit voddig instrumentje, James, dat bij de foullering aan hun aandacht is ont-

sapt, wat niet zo verwonderlijk is, want ik had het achter mijn oor! Jouw manier is de juiste gebleken. Hoe je hier komt, moet je me later maar vertellen, het allereerst moeten wij nu madame Baum in veiligheid brengen.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER

James Henderson had door de open deur een blik door het somber kerkerhol geworpen en vroeg op zachte toon:

— Wat staat daar voor een ding in het midden van die kamer, Mylord?

— Een heel onplezierig ding, James, maar ook dat zal ik je later wel eens uitleggen. Het is een van hun martelwerktuigen, laat je dat genoeg zijn. Op weg en naar de uitgang!

— We zullen niet door de kroeg van Moore kunnen gaan, Mylord, want aan die kant is alles streng bewaakt, daarvan heb ik mij al overtuigd.

— Dan moet het langs de kant van de kust! Ik weet, dat daar een paar uitgangen zijn, en die zijn mij bekend. Ik zal de weg wijzen.

— Maar u gaat toch mee? vroeg Vicky Baum bevend. U zult toch niet in dit verschrikkelijk moordenaarshol achter blijven?

— Ik heb hier nog iets te doen! antwoordde Raffles kortaf. Waar is, je weet wie ik bedoel?

De vraag was tot Henderson gericht, die heel zacht ten antwoord gaf:

— Mijnheer Brand moet hier ook zijn, tenminste als alles goed is gegaan.

— Dan is er geen sprake van, dat wij vertrekken zonder hem! besloot Raffles.

— Daarenboven hebben ze Madame Baum bestolen ook en haar gedwongen een briefje aan haar bankier te schrijven om geld!

— Dat doet natuurlijk de deur dicht! zei Raffles.

De tocht nam een aanvang en ditmaal ging Raffles aan het hoofd, die eerst de

hoofdgang doorliep en toen een zijgang insloeg, die ook nog gemetseld en met cement bestreken was, maar plots ging deze door mensen gemaakte gang over in een natuurlijke tunnel, die met een tamelijk sterke helling daalde.

Zij hadden de laatste lamp nu achter zich en Raffles beval:

— Knip een zaklantaarn aan, tenminste als je er een bij je hebt, James!

— Ik heb er op gerekend, Mylord, zei de reus, en het volgende ogenblik waren de ongelijke, ruwe wanden van de tunnel vrij helder verlicht.

Raffles had de arm van Vicky Baum genomen en zei, op zijn koel hoffelijke toon, die hem zelfs in dergelijke omstandigheden nooit verliet:

— Ik hoop van harte, madame Baum, dat dit avontuur u tot voorzichtigheid zal aanmanen. Ik heb uit de mond van Mackart vernomen, dat u zo onverstandig moet zijn geweest geheel alleen het hotel te verlaten.

— En nog wel met mijn mooiste juwelen om mijn hals! zuchtte de schrijfster, schuldbewust. Als ik de waarheid mag zeggen, mijnheer Raffles dan zou ik de hemel zegenen, als ik veilig en wel weer op een schip naar ons goed, oud, veilig Europa zat!

— Dat hebben anderen ook gezegd, madame, die al te nauw in aanraking zijn geweest met het schuim, door de nieuwe natie uitgeworpen, die toch ook zeer veel goede hoedanigheden heeft, dat verzeker ik u, naast zeer veel slechte.

Het leek wel alsof Raffles geleid werd door een zesde zintuig, want hij

vergiste zich geen enkele maal, maar koos steeds de juiste gang, totdat hij op het laatst plotseling stilstond en zei:

— Nu moet deze deur nog geopend worden, en dat zal van binnenaf gemakkelijk gaan. Gij ziet, dat er zware grendels voorgeschoven zijn. Maak die deur eens open James.

Voor Henderson had het niets om het lijf, de zware bouten terug te schuiven en het volgende ogenblik woei de zilte zeelucht het drietal in het gelaat!

Toch verlichtte de zaklantaarn nog altijd niets anders dan de ruwe wanden van een tunnel.

Het klotsen van de branding was hier zeer duidelijk hoorbaar.

Raffles moest zijn stem verheffen om zich verstaanbaar te kunnen maken, toen hij riep:

— Deze gang ken ik! Ik ben haar gevolgd, toen ik haar voor de eerste maal binnendrong. Over een half uur zou zij vol water staan. U zoudt dan onmogelijk meer kunnen vluchten langs deze weg. Vlug — vlug!

Zij lieten de deur openstaan, die van het allerzwaarste eikenhout was en bijna twee decimeter dik.

Zo vlug zij maar konden gingen zij verder, steeds hoger, en toen zagen zij de eerste sterren en ook het eerste zee-water, dat in de vorm van wit schuim aan de ingang van de tunnel kookte en bruisde.

Raffles was zelfs verplicht Vicky Baum door een paar decimeters water te dragen, alvorens hij haar kon neerzetten op een droge plek.

— Loop vlug! Het is 's nachts koud, en u bent nat, beval hij. Gij hebt nu niets anders te doen, dan deze korte landtong te volgen. Gij ziet, dat het licht genoeg is om niet te verdwalen, en kunt onmogelijk in het water lopen, als gij wat voorzichtig zijt. Ontwijk in ieder geval het «Moonshine Palace» en neem liever een paar donkere zijstraten.

— Zal ik de politie onmiddellijk waarschuwen en hier heen zenden?

— Wij zullen de politie er maar buiten laten, madame, maar geef u ver-

lof haar te waarschuwen, als gij deze ochtend om acht uur nog niets van mij vernomen hebt.

— Gij blijft dus bij dat dolzinnige plan, weer in dat verschrikkelijke, onderaardse bandietenhol terug te gaan?

— Ik wijzig mijn plannen maar zelden, madame! antwoordde Raffles. En toen draaide hij zich op zijn hielen om en trad vlug de tunnel weer binnen.

Met geregelde tussenpozen stroomde het water van de vloed de gang reeds in.

Henderson stond ongeduldig te wachten.

Zwijgend gingen zij verder, met het water als het ware op hun hielen, dat reeds de drempel besproeide van de machtige deur.

— Moet die deur weer gesloten worden, Mylord? vroeg Henderson, zodra zij aan de andere kant van die drempel stonden.

— Dat zou ik maar doen, James, want ik vrees dat anders een zeer groot gedeelte van dit hol zou onderlopen.

— Zoudt u die bandieten soms beklagen? vroeg Henderson met oprechte verbazing.

— De bandieten heel weinig, maar wat zij nog in hun handen hebben, des te meer!

Henderson bromde wat en schoof de armdikke, stalen grendels in hun geweldige sponningen.

Toen hij hiermede gereed was, vroeg hij:

— En kan deze deur de geweldige druk van het water doorstaan, Mylord?

— De deur zal die druk doorstaan, zelfs al was ze maar half zo dik, James. Want de gang loopt op, en er staat betrekkelijk maar weinig water in. En nu voorwaarts!

Zwijgend begonnen zij dezelfde moeilijke weg weer terug te gaan.

Het was nu nog lastiger, want zij moesten vaker naar boven dan naar beneden, langs de stenige bodem van de tunnel.

Plotseling hoorde Henderson hoe Raffles een half onderdrukte uitroep van verbazing slaakte.

— Wat is er, Mylord? vroeg hij, dadelijk op zijn hoede.

— Er is dat wij niet verder kunnen!

— Niet verder kunnen? Het is toch dezelfde gang van zoeven!

— Het is dezelfde gang, maar zo-even was ze vrij en nu is ze versperd! Kijk zelf maar!

De reus deed een paar stappen naar voren en bemerkte toen tot zijn niet geringe schrik hoe het licht van zijn lamp onzeker weerkaatst werd door de oppervlakte van een soort metalen valdeur, die tot op de bodem reikte.

— Dat is kras! riep hij verbluft. Waar is dat ding ineens vandaan gekomen?

— Zeer waarschijnlijk van boven, James. Je ziet, dat de tunnel hier vrij hoog is en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat wij die valdeur niet hebben gezien, toen zij nog was opgetrokken. Wij behoeven niet veel tijd te verliezen met nadenken over de inrichting van die deur, wij zitten hier als muizen in de val!

— Waarom? Wij kunnen toch door de andere deur langs de zeekant ontwijken.

— Te laat, James! Heb je dan niet gemerkt, hoe die deur opengaat? Naar de kant van de zee! Dat wil dus zeggen, dat er op dit ogenblik reeds een druk van een paar duizend kilo op die deur staat en zelfs jouw reuzenkracht zal niet in staat zijn die druk te overwinnen.

— Maar het water kan in die korte tijd onmogelijk zo hoog gerezen zijn? schreeuwde Henderson, die nu pas de ernst van de toestand begon in te zien.

— Het water was hier juist zeer snel, James. Het moet minstens al een meter hoog tegen de deur opstaan. Geloof mij, jongen, er is geen sprake van dat je haar nu nog zoudt kunnen open krijgen. Tien mannen van jouw kracht zouden er niet toe in staat zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling afbrak, scherp luisterde, en Henderson bij de arm greep.

— Hoor je dat? vroeg hij op doffe toon.

— Dat is het verre gerucht van de branding, Mylord.

— Neen, James, het is wel water, maar het is veel dichter bij dan de zee. Het is het geluid, dat plassend water maakt, dat met kracht van een grote hoogte valt.

Henderson luisterde in de grootste spanning en toen schreeuwde hij het plotseling uit:

— Daàr, daàr komt het water!

De reus had gelijk. Als een heel dun zilveren slangetje kronkelde een dun waterstroompje over de ongelijke tunnelbodem.

Het leek heel onschuldig en onbeduidend, maar de twee mannen wisten wat het betekende.

Ergens, door een onzichtbare spleet, moest het water naar binnen stromen, maar binnen korte of lange tijd zou ze zich geheel vullen.

Zonder iets te zeggen, wierp Henderson zich met het volle gewicht van zijn zwaar lichaam tegen de zware deur, die zelfs niet trilde.

— Laat dat, James, je verspeelt nutteloos je krachten! beval Raffles kortaf. Die deur is gemaakt uit het pantser van een geschutturen, en op zijn minst tien centimeter dik. Er is maar een enkele uitweg mogelijk en nog maar alleen als je hier je krachten spaart. Kom mee. Ik weet, dat hier ergens een smalle zijgang moet zijn.

— Geef mij je lamp, ik zal vooruit gaan en buk je diep, want de gang is laag.

Het brúisen van het instromende water nam steeds in kracht toe, en het stroomde reeds over hun voeten.

— Zij moeten ergens een schuif hebben opengetrokken, naast deze gang, waardoor het zeewater bij vloed kan binnendringen en een deel van hun hol onder water zetten, zei Raffles. Ha, hier is het begin van onze dwarsgang. Blijf dicht achter mij.

Zij drongen de dwarsgang in, die nauwelijks anderhalve meter hoog was, zodat Henderson zich diep moest bukken, om zijn hoofd niet tegen het puntige verwulft te stoten.

En met hen drong ook het water binnen, dat, als steeds, duizende eeuwen achtereen, de laagste plekken opzocht.

Met oorverdovend geweld stortte zich het water nu langs de wanden, over de bodem en kwam hun reeds tot aan de knieën.

De lucht liet een snijdend, scherp sissend geluid horen, door het geweld, waarmede zij werd samengeperst.

Na ongeveer tien minuten gaans kwamen zij aan een soort grote uitholling, gelijkend op een kelder, en daar de bodem hier lager was, stonden zij hier reeds tot hun middel in het wild kokende water.

En vlak tegenover hen bevond zich een soort traliewerk, ongeveer zoals men dat vindt voor de kooien der wilde dieren in een dierenpark!

— Daar zullen wij nu doorheen moeten, James, anders is onze dood onvermijdelijk! zei Raffles kalm. Ik weet dat de staven stevig zijn vastgemetseld en zo dik als een pols en toch zul jij ze moeten zien te buigen, want dat is onze enige kans op redding.

Henderson waadde op het traliewerk toe, dat zich meer dan een meter boven de vloer bevond.

Hij hees zich op, zodat hij buiten het water kwam en moest bukken, want recht kon hij niet staan. Hij bekeek de tralies aandachtig en voor het eerst van zijn leven stond zijn gezicht zeer ernstig. Hij wist dat hem hier de zwaarste taak wachtte, die hij ooit verricht had.

Hij haalde diep adem, greep een van de tralies beet, plaatste een van zijn voeten tegen een der zijanten en begon te trekken.

En ook Raffles keek met ingehouden adem toe. Hij zag hoe de tralies zich heel langzaam bogen onder de geweldige, ongehoorde krachtsinspanning van de reus.

Henderson steunde van inspanning en de spieren van zijn nek werden als kabels, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen en zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

Hij liet de tralies los en gaf er een

heftige ruk aan, en weer een, haalde nog eens diep adem en bij de volgende ruk deed hij het schier onmogelijke, hij liet de tralies zover doorbuigen tot zij boven uit het metselgat schoten met een grote hoeveelheid stenen en kalk.

Hijgend van inspanning keek Henderson naar zijn werk.

En Raffles zei met oprechte bewondering:

— Je bent een reus van kracht, James!

— Het is mogelijk, Mylord, maar ik geloof niet, dat ik dit kunststukje nog ooit zal kunnen herhalen.

— Je zult het steeds kunnen herhalen, als je in doodsvaaraar verkeert, zei Raffles eenvoudig. Kun je er door? Vooruit dan!

Henderson perste zich met grote moeite tussen de twee tralies door, nadat hij de derde had weggebroken.

En Raffles wilde hem juist volgen, toen er iets onverwachts gebeurde. Want beiden verdwenen plotseling met een geweldige gekraak en gesplinter van hout door de vloer aan de andere zijde van de tralies en vielen neer van een hoogte van minstens zeven meter, tegelijk met een geweldige waterval en bleven half verdoofd liggen, gekneusd en versuft door de val.

En vóór zij tot zichzelf waren gekomen, hadden zes of acht kerels zich op hen geworpen en hen met staaldraden en dikke koorden gebonden, alsof zij niet mensen, maar wilde stieren waren.

Dit gebeurde in een kelder, vunzig en duister en slechts vaag verlicht door een kaarslantaarn, die door Joe Mackart omhoog werd gehouden.

— Hebben jullie de honden? vroeg hij, toen het gehijg en gewentel van krievende lichamen, daar aan zijn voet, tot rust was gekomen.

— Mooi zo, dan zullen wij hen eens van de kogel laten proeven!

— En daar zal ik bij zijn, dat verzeker ik je! zei een schelle vrouwenstem.

Het was Anita Maya, die gesproken had.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN EEN BANDIET

Van de vochtige, weinig gebruikte kelder, die eigenlijk de bodem van een put was, en waar het neerstortende water reeds een vijfverte had gevormd, voerde een smalle, bochtige tunnel naar de hoger gelegen gedeelten van de beruchte Kidnapperscentrale.

Niet zonder moeite sleepten de zes mannen nu de lichamen van Henderson en Raffles over de bodem van die gang voort, want lopen konden zij niet.

Het eerst werd Raffles naar een afzonderlijke cel gebracht en toen werd het zware lichaam van Henderson gesleept naar hetzelfde vertrek, dat het nummer 4 droeg en waarin de machine stond met de vallende kogel.

Naar het scheen, was de reus er het ergst aan toe, want hij was nog steeds half bewusteloos, toen hij met behulp van de dikke riemen werd vastgesnoerd op de brits met de dikke, stevige balken.

— Zou dat houden? vroeg Anita Maya wantrouwend, toezien hoe de kerels de riemen aantrokken.

— Maak je daar nu maar niet ongerust over, zei Mackart nors. Een man, die zelfs tweemaal zo sterk is, kan die riemen onmogelijk stuk wringen. Maar daar heb jij geen verstand van. Je ziet, dat hij ook nog met touwen is gebonden.

— Blijf je er bij, dat we hem gaan afmaken? vroeg de vrouw weer.

— Wat dacht je dan na alles wat er gebeurd is? riep Mackart tandenknarsend. Ik heb nu helemaal geen medelijden meer. Ze gaan er alle twee aan. Ik zal wel zorgen, dat er wat schrik verspreid wordt onder degenen, die ons durven tarten.

— En de derde die met hen samenwerkt?

— Die zullen we ook gauw genoeg hebben, zei Mackart minachtend. Als hij de hulp van Raffles en die kerel

daar moet missen, zal hij het niet ver brengen.

— Verdwijnen jullie maar, jongens! zei de vrouw onverschillig, met de handen in de zij. Ik heb met Mackart te spreken.

— De jongens blijven hier! beval Mackart kort. Als je nog wat te vertellen hebt, kun je dat in mijn kamer doen, en denkt er om kerels, ik stel er jullie verantwoordelijk voor als er weer iets gebeurt. De nummers 3, 14 en 27 zijn door deze kerels zo goed als doodgeslagen en het is een wonder, dat Maya het zo ontlopen is. Dat grapje kan ik niet nog eens permitteren. Als we die kerel, «Battling Tiger», niet toevallig hadden gevonden, gebeukt als een bokking en gebonden als een bosje sprot, dan zouden wij nog van geen toeten of blazen weten. Die vrouw, Vicky Baum is weg, jammer genoeg, maar we hebben tenminste haar briefje en haar juwelen! Nou, ga mee jij, Maya! En zeg me wat je te vertellen hebt, maar doe het vlug, want ik wil hier met het werk beginnen. Misschien kokhalst hij nog wel!

Daarop verliet zij met Mackart de cel des doods, waar nu vijf mannen achterbleven, die de reus moesten bewaken.

Mackart trad met de vrouw een zeer goed gemeubeld vertrek binnen, maar dat ook steeds met kunstlicht moest worden verlicht en zei tamelijk ongeduldig:

— Wat heb je te zeggen, Anita?

— Je kon wel wat vriendelijker zijn, Mackart!

— Daar is nogal reden toe! Ik stuur jou en drie van mijn beste mannen met het briefje van Raffles naar zijn huis, en daar treffen jullie, volgens jouw zeggen, alleen maar die kerel aan, die nu nog maar het spelletje met de kogel verwachten kan. En die doet precies het tegenovergestelde van wat er in

de brief staat. Het is mij nog een raad-
sel hoe hij daartoe kwam.

— Voor mij is het helemaal geen raad-
sel! zei de vrouw. Jullie zijn stommelin-
gen. Je had Raffles zelf nooit zijn hand-
tekening moeten laten zetten. Begrepen
jullie dan niet, dat hij een truc zou
gebruiken? O, en zo eenvoudig! Hij
maakte de lus van de tweede f van zijn
naam zogenaamd dik van boven en dat
betekent voor de ontvanger altijd: «doe
het tegenovergestelde».

— Die slimme duivel! siste Mackart.
Maar het zal zijn laatste truc zijn ge-
weest. En wat gebeurde er toen?

— Je schijnt het verhaal niet vaak
genoeg te kunnen horen! Wij zaten rust-
tig op het antwoord te wachten en nu,
toen barstte er een soort orkaan los!
Die grote kerel kwam binnen, zonder
iets in zijn handen, en tien tellen later
«liepen onze drie mannen de slaap des
onrechtvaardigen. Wees maar blij, dat
ik heb kunnen weglopen en je de zaak
ben komen vertellen.

— Jammer, dat je het pas hebt ver-
teld, toen we de bokser gebonden heb-
ben gevonden. Dat is eigenlijk vreemd
genoeg, zei Mackart, met een boze blik
in zijn ogen.

— Is dat mijn schuld? Ik kon je niet
eerder vinden!

— Anders weet je mij wel te vinden.
Nu, wat wil je?

— Ik wil dat je mij dat collier van
Vicky Baum geeft, zoals je beloofd hebt.

— Loop ik er mee weg?

— Dat zeg ik niet, maar ik heb zo'n
voorgevoel, dat je wel eens niet in de
gelegenheid zoudt kunnen zijn je woord
te houden!

— Je lijkt wel gek vannacht! Maar
hier heb je het, mijn woord breek ik
niet. Nog iets?

— Ja. Ik zou je willen vragen dat
spelletje met die grote kerel niet te ver
te drijven. Hij is toch Raffles zelf niet?

— Hij is net zo erg, en hij heeft drie
van mijn beste mannen half dood gesla-
gen. En sterven zal hij!

— Weet je, dat hij de politie heeft
gewaarschuwd?

— Vervloekt, ook dat nog? Waarom

vertel je me dat zo laat? Ben je dron-
ken of gek, je hebt helemaal zo'n zon-
derlinge tronie en je bent buitenge-
woon brutaal. Heb je soms nog meer
prettige berichten?

— Wel, je hebt kans, dat ze over een
uur hier zijn, als ze Moore eenmaal te
pakken hebben genomen, antwoordde de
vrouw kalm. Ik zou mij je geld ook
maar in bewaring geven. Als ze hier
een inval doen en ze vinden je, ben je
alles kwijt.

Mackart haalde langzaam zijn porte-
feuille uit zijn binnenzak, gaf ze aan
de vrouw, keek haar doordringend aan
en zei toen:

— Hier heb je mijn geld, jij zult wel
zo verstandig zijn om mij niet te be-
driegen, denk ik. Je weet wat het je
zou kosten. En nu, wat er dan ook ver-
der mag gebeuren, vannacht eerst naar
de duivel met die twee!

Hij ging haastig het vertrek uit en
Anita volgde hem op de hielen.

De vijf bandieten zaten onverschillig
hun sigaretten te roken.

Henderson was tot bewustzijn geko-
men, keek verbaasd naar de kogel, daar
vlak boven zijn borst, toen naar de
vrouw en de man, die zoeven waren bin-
nengekomen en sloot daarop de ogen
weer.

Anita trad op de brits toe, en zei sar-
rend:

— Bekijk alles nog maar eens goed,
schurk, je zult er niet lang meer ge-
legenheid voor krijgen. Zitten de rie-
men nog wel goed? Gelukkig wel! Ste-
vig leer, nietwaar? Nou, voor mijn part
kunnen jullie je gang gaan, mannen.
Ik moet eens zien hoe zo'n zwaar bak-
beest van een kerel zich houdt.

Mackart was op zijn beurt naar de
brits getreden en vroeg stroef:

— Ken jij de geheimen van Raffles?

— Niet allemaal, een paar!

— Wil je mij die zeggen?

— Wil jij naar de hel lopen?

— Je weigert dus? Breng de machine
in werking!

Een man haalde de hefboom omlaag,
de motor snorde, het stalen koord werd
strak getrokken, de kogel rees een wei-

nig, en viel toen met een doffe bons op de borst van Henderson, die uitriep:

— Wat is dat, jongens? Gaan jullie met mij knikkeren?

— Vluggel! brulde Mackart, tot het uiterste gebracht door deze spot.

De man aan de machine haalde met een ruk de hefboom over en langzaam, rees de loden kogel tot op een hoogte van bijna een meter boven de martelbank. Maar hij had die hoogte nog niet bereikt, of Henderson kwam overeind zitten op de bank, terwijl de reeds voor zeven-achtste doorgesneden riemen, met het geluid van een pistoolschot knapten, gespte bliksemsnel de riemen van zijn benen los en sprong onmiddellijk naast de brits.

Mackart uitte een dierlijke kreet van woede, trok zijn revolver en wilde schieten, maar vluggel dan de gedachte had de vrouw een vlijmscherp mes uit haar kleren te voorschijn getrokken en wierp het naar de bandiet.

Het wapen miste hem echter.

Mackart gilte nu letterlijk van woede, deed een stap naar voren, struikelde echter over een der riemen en viel.

Hij viel met zijn bovenlijf over de brits en juist op datzelfde ogenblik schoot de pal van de machine des doods los, de loden kogel viel, trof de bandiet tussen de schouderbladen en brak hem de nek.

Half werktuigelijk grepen de bandieten hun revolvers, maar reeds was Henderson tussen hen, zwaaide met zijn mokervuisten en deed ze neerkomen op hun koppen, zodat ze als kegels om en door elkaar rolden.

— Zo is het mooi geweest, James, beval Brand, die de lezer wel reeds onder zijn vermomming als Anita herkend zal hebben, kom mee en doe de deur op slot, ze zijn rijp voor de politie!

De twee mannen gingen haastig de cel uit, wierpen de deur in het slot en gingen naar de kamer, waar Raffles was opgesloten.

Tien minuten later hadden de drie mannen de Centrale verlaten langs een der zijdeuren. Ze werd bewaakt, maar de twee mannen, die daar op post stonden, moesten hun plichtvervulling met een maandenlange opsluiting in een ziekenhuis bekopen.

Henderson trad die nacht zeer streng op.

De volgende ochtend wilde Raffles in persoon het halssnoer aan de beroofde schrijfster overhandigen.

Vicky Baum schonk het hem!

Bekendheid heeft dit feit nooit verworven, het is het geheim gebleven van de beroemde schrijfster en van Raffles alleen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Avontuur in Hollywood

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kool des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgen Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumoer om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.
100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.
103. — Een Onderaards Drama.
104. — De Verzonken Metropolis.
105. — De Vreemde Chauffeur.
106. — De Moord in het Cabaret.
107. — De Negende Steen.
108. — Onraad in Hollywood.
109. — Ossenkop; gang 5.
110. — De bende van «de Ratten».